

TREZITI-VĂ!

ÎN NUMELE TOLERANȚEI

Toleranța înseamnă să suporti în liniște multe rele
Trebuie să evite creștinii complet vorbirea sarcastică?

JAPONIA ASTĂZI

Cu niponii în timpul ocupației

DAR POATE FI GĂSIT ÎN BIBLIE?

Să evităm cursele subtile puse la cale de instrumentele amăgitoare ale
cavalerilor lui Columb

O GRĂDINĂ LA FEREAȘTRA TA

Invitați iarna în casele voastre peisajul verde din timpul verii!

8 februarie 1950

MISIUNEA ACESTEI REVISTE

Sursele de știri care vă pot ține treji la chestiunile vitale trebuie să fie libere de cenzură și interese egoiste. „Trezii-vă!” nu are restricții. Ea recunoaște faptele, le face față, este deschisă în fața realităților publice. Nu este legată de ambiții sau obligații politice; este nestingherită de agenți de publicitate; este nepărtinitoare față de crezurile tradiționale. Această revistă se păstrează liberă ca să-ți poată vorbi liber. Dar ea nu abuzează de libertate; își păstrează integritatea față de adevăr.

„Trezii-vă” folosește surse obișnuite de știri, dar nu este dependentă. Proprii ei corespondenți se află pe toate continentele, în sute de națiuni. Rapoartele ei necenzurate ajung la voi din cele patru colțuri ale pământului, prin aceste coloane. Punctul de vedere al acestei reviste nu este limitat, ci internațional. Ea este citită în multe națiuni, în multe limbi, de persoane de toate vârstele. În paginile ei sunt trecute în revistă multe domenii de cunoștință: guvernare, comerț, religie, istorie, geografie, știință, condiții sociale, minuni ale naturii, deoarece aria ei de acoperire este la fel de vastă precum pământul și la fel de înaltă precum cerurile.

„Trezii-vă” se dedică principiilor drepte, să demaște dușmani ascunși și pericole subtile, să apere libertatea pentru toți, să mângâie pe cei care plâng și să-i întărească pe cei deznădăjduiți de eșecurile unei lumi delincvente, reflectând singura speranță pentru stabilirea unei drepte Lumi Noi.

Familiarizați-vă cu „Trezii-vă”! Rămîneți treji citind „Trezii-vă.”

CUPRINS

ÎN NUMELE TOLERANȚEI	2	PETROL DIN ȘIST ȘI CĂRBUNE	18
TOLERANȚĂ PENTRU CE?	3	“DAR POATE FI GĂSIT ÎN BIBLIE?”	23
ESTE POTRIVIT SĂ FOLOSIM SARCASMUL?	4	TRADIȚIA CONTRAZICE SCRIPTURILE	26
BATJOCURĂ ȘI ZEFLEMEA CLARE	5	RAPORT DESPRE VIAȚA DIN SĂLBĂȚIE	27
DE CE REVISTA TREZII-VĂ! FOLOSEȘTE O VORBIRE		O GRĂDINĂ LA FEREASTRA TA	28
DIRECTĂ?	8	ARE NEVOIE DE SOL ȘI APĂ	29
JAPONIA ASTĂZI	9	PLABTE CU FRUNZE	31
“FRATELE MAI MARE” AL JAPONIEI	11	PLANTE CU FLORI	32
CRIMELE NAZISTE DEPĂȘITE	13	“CUVÂNTUL TĂU ESTE ADEVĂRUL”	33
NEBUNIA PERSECUȚIEI	15	“CĂSĂTORIȚI-VĂ ÎN DOMNUL!”	34
“VÂRSTA LUCRURILOR LIPSITE DE IMPORTANȚĂ”	15	MOBILIZAREA ȘI LIBERTATEA CONȘTIINȚEI	38
MUNȚI ȘI OCEANE DE PETROL	17	RETROPERSPECTIVĂ ASUPRA LUMII	42
TIDELAND	42		

TREZITI-VA!

“Este timpul să vă treziți!” – Romani 13:1

8 februarie 1950 Nr. 3

ÎN NUMELE TOLERANȚEI

Relatat de corespondentul “Treziți-vă!” din Britania

Astăzi se spun multe despre toleranță. Nu despre toleranța care permite exprimarea liberă a unei păreri diferite, ci despre o toleranță care suportă în tăcere o părere contradictorie. Dar această toleranță în tăcere este considerată esențială doar în chestiuni religioase. S-au spus multe despre frățietate, dar tot timpul în legătură cu religiile. Pentru politicieni, oameni ai finanțelor sau militariști, nu există o Săptămână a Frățietății. Pentru ei toleranța nu înseamnă să suportă în tăcere o părere contradictorie. Ei se aventurează în lupte sarcastice de cuvinte, în războaie reci înverșunate, dezlănțuie campanii verbae de calomnii în încăierări furtunoase, ca adevărul să poată triumfa asupra erorii. Dar punctul de vedere modern este acela potrivit căruia chestiunile din Biblie nu trebuie să fie cercetate cu de-amănuntul, prin discuții publice. În domeniul Bibliei vorbirea liberă devine intoleranță; eroarea religioasă devine inatacabilă; cuvintele directe sau sarcastice îngrozes. Dar în domeniul Bibliei, ce autoritate este mai bună decât Biblia? Acest articol face o cercetare în Scripturi, pentru a vedea dacă vorbirea direct, și chiar sarcastică, stă în picioare sau cade înaintea standardului divin.

„Frățietatea nu este doar un impuls generos, ci o poruncă divină. Alții pot fi mișcați spre frățietate doar prin sentiment. Noi recunoaștem frățietatea ca o datorie religioasă. Toate credințele reprezentate aici susțin ca moștenire comună marele cugetări ale profetilor evrei. Profetii au fost printre primii oameni care au văzut cum conceptul de frățietate în Dumnezeu însemna ca oamenii să facă ce este drept unii față de alții”.

Așa spunea președintele Truman, la Conferința Națională a Creștinilor și Evreilor, când cerea sprijin pentru a lor Săptămână a Frățietății. Cuvintele lui ridică întrebări: Este frățietatea dintre grupuri bisericești diferite o poruncă divină și o datorie religioasă? A spus așa remarcabilul profet evreu Moise, atunci când a avertizat cu privire la alte religii? „Să nu le servești dumnezeilor lor, căci aceasta va fi o cursă pentru tine. Ci să le distrugeți altarele, să le sfărâmați chipurile și să le tăiați stâlpii; să nu faci vreun legământ cu locuitorii țării, căci ei vor

avea relații imorale cu dumnezeii lor.” (Deuteronomul 7:16, Exodul 34:13,15) A recunoscut Cristos, Fiul lui Dumnezeu, frățietatea cu fariseii, când i-a etichetat ca fiii ai lui Satan? – Ioan 8:44

Vă dați seama cum calea integrității creștine nu este aceeași cu calea compromisiului. Isus nu a sprijinit nici o mișcare inter-confesională, pentru unificarea scribilor, fariseilor, saducheilor și creștinilor. În locul acestei fuziuni, Isus Cristos le-a spus creștinilor: „Lăsați-i! Sunt lideri orbi, care călăuzesc alți orbi. Și dacă un orb călăuzește alt orb, vor cădea amândoi în groapă!” (Matei 15:14) Când cei orbiți spiritual au avut ochii deschiși, ei și-au părăsit fostele secte din întuneric. Ei n-au încercat nici o unificare prostească a creștinismului cu doctrina fariseilor și a saducheilor, căci acel aluat religios ar fi contaminat creștinismul pur. (Matei 16:6,12; Galateni 5:9) Nici Isus, nici discipolii lui nu au tolerat un jug inegal între cel credincios și cel necredincios, între dreptate și nedreptate, între lumină și întuneric, între Cristos și Belial, între templul lui Dumnezeu și idoli. Ei nu au cerut inter-confesiune, ci separare. (2 Corintheni 6:14-18)

Nici oamenii credincioși dinaintea lui Cristos nu au susținut inter-confesiunea. „Pot umbla doi împreună, dacă nu sunt de acord?” (Amos 3:3) Când israeliții au intrat în Canaan ei nu au fost instruiți să înceapă Săptămâni ale Frățietății, pentru a promova armonia dintre ei și falșii închinători de acolo. O astfel de fraternizare slabă a fost practică mai târziu, dar rezultatul a fost greu de plătit. Pe altarul subtil al

păcii religioase ei au sacrificat integritatea față de Iehova. Pe măsură ce secolele se derulau, a lor slabă cădere din nou în păcat a luat avânt, până în cele din urmă, când aceasta i-a dus la un dezastru național și captivitate babiloniană. Dar oamenii credincioși au ocolit cursele viclene ale inter-confesiunii și compromisurile slabe ale frățietății. Ei au calculat costul păcii religioase, și când au adăugat la aceasta integritatea față de Dumnezeu, au refuzat să plătească prețul.

Toleranță pentru ce?

Astăzi majoritatea religioniștilor plătesc cu prea multă ușurință integritatea față de principiul scriptural, pentru armonie de față între secte și culte. Cândva crezul popular sprijinit era că multele religii separate erau doar căi diferite care duc la cer, dar acum conducătorii moderni religioși vor să unifice într-o autostradă cu multe benzi toate aceste căi religioase diferite. Ei doresc o singură biserică mondială. Realizând că aceasta înseamnă aducerea laolaltă a unui conglomerat de doctrină și ritualuri contradictorii, care se combat și se resping reciproc, ei strigă după toleranță, salută toleranța ca liant necesar pentru unificarea tuturor sectelor.

Toleranță pentru ce? Cum pentru ce, toleranță pentru eroare! Ca un creștin să intre în staulul inter-confesiunii trebuie să tolereze învățăturile păgâne care au etichetă creștină, să tolereze dogma unui Dumnezeu trei-în-unu, să tolereze afirmațiile că Dumnezeu chinuie cu răutate suflete într-un lac de foc, să tolereze blasfemia că Dumnezeu va elibera, pentru bani,

dintr-un purgatoriu arzător, sufletele care suferă, să tolereze jocurile de noroc, să tolereze punctul de vedere că Isus nu a fost Mesia, ci un impostor, să tolereze ipocrizia clerului și amestecul politic, să tolereze iubitorii de război religioși și binecuvântarea preotului, când un creștin ucide alt creștin, și tot așa va curge un șuvoi nesfârșit de blasfemii împotriva lui Dumnezeu, pe care creștinul ar trebui să le tolereze în tăcere. El ar trebui să închidă ochii la păcat, la fărădelege, să-și astupe urechile la blasfemie, să fie mut pentru a tolera răul în tăcere. Temându-se să ofenseze prin cuvânt sau faptă, tolerând orice cursă satanică în numele toleranței, el se va transforma într-un vieme care nu se împotrivesc, târându-se să-și facă loc într-o existență inutilă, până la moartea veșnică.

Această modernă doctrină subtilă și vicleană a toleranței, care-și face loc, pe ocolite, prin teritoriu, nu este toleranță adevărată, ci de fapt este intoleranță, deghizată în mod diabolic. În numele toleranței oamenii au devenit intoleranți față de demascarea răufăcătorilor religioși, intoleranți față de adevărul veritabil al Bibliei, care îi eliberează pe oameni, intoleranți față de predicarea evangheliei, care eliberează prizonieri din falsele religii și îi pune să meargă pe calea care duce la viață. Cultul toleranței moderne dă o nouă însemnătate cuvântului toleranță. Pentru ei aceasta nu înseamnă să tolerezi exprimarea unei păreri diferite de a lor; pentru ei înseamnă să tolerezi diferențele care nu trebuie să fie dezbătute niciodată prea aprins. Ei spun că provocarea înseamnă instigare la ură. Ei nu pot tolera aceasta.

De fapt, susținătorii înfocați ai toleranței nu sunt toleranți în chestiuni în care simt puternic. De exemplu: tolerează ei în tăcere tactici politice, comerciale; sociale și militare la care se opun? Ar însemna aceasta un război rece-fierbinte dacă ar face-o? Toleranța în tăcere a erorii pare să se aplice doar în domeniul religios. De ce? Motivul pentru care trebuie să tolerăm diferențele religioase, așa cum își tolerează mama copiii, după cum spun mulți, este că ei consideră că religia are puțină importanță practică. Așa că argumentează: „De ce să scoatem în evidență diferențele, să creăm dezbinări, de ce să nu trăim în pace? Cu vederea lor mioapă și materialistă ei nu-l văd pe Dumnezeu în chestiune, refuză să vadă necesitatea de a lăsa adevărul să triumfe asupra erorii, prin discuții publice, sau de a lăsa adevărul Bibliei să fie predicat, chiar dacă acesta dezbină mamă, tată, fiu și fiică. (Luca 12:51-53) Ei preferă blasfemia împotriva lui Dumnezeu, decât demascarea erorii care șochează susceptibilități religioase vulnerabile, deoarece nu apreciază că „Dumnezeu să fie găsit adevărat, chiar dacă toți oamenii sunt minicinoși”. (Romani 3:4, AAT) Mai bine ca omenirea să fie dezbinată și unii să aibă dreptate, decât să fie unificată și toți să greșească.

Este potrivit să folosim sarcasmul?

În numele toleranței unii legiuitori vor deveni intoleranți față de libertatea de exprimare și de închinare. Ei vor pune la cale răul sub adăpostul legii. (Psalmul 94:20) Anul trecut a intrat în vigoare o lege, într-o adunare a statului Australia, care să „împiedice scrierile

blasfemiatoare care incită la aversiune împotriva oricărei religii, sau a oricărei denomi-națiuni sau secte religioase”. Unul din scopurile publicate ale legii era să oprească „insultarea și calomniile abuzive la adresa tuturor formelor de religii organizate, în revistelor acestor gru-puri, cum sunt partidul communist și martorii lui Iehova”. Orice urmărire în justiție va avea sarcina de a le dovedi literatura nevinovată; aceasta va fi considerată vinovată până când va fi dovedită inocentă. Din nou, o lege introdusă în legislația statului California a căutat să facă ilegală, pentru oricine, *distribuirea sau pregătirea* „oricărei propagande menită să minimizeze, să ridiculizeze, să insulte, să condamne sau să susțină batjocorirea și disprețuirea oricărui sistem sau a oricărei denomi-națiuni re-ligioase”. Cu mai bine de zece ani în urmă, Cur-tea Supremă a Statelor Unite a declarat ilegale astfel de legi interdictorii. 310 U.S. 296.

Ocazional, un cititor al revistei *Treziți-vă!* va face un protest similar împotriva folosi-rii sarcasmului. Cineva a ripostat recent: „Este necesar sarcasmul, ca să apară atât de des în articolele principale ale revistei *Treziți-vă?* Nu putem avea declarații directe pentru schim-bare și să lăsăm sarcasmul lumii și scriitorilor ei? Tactul trebuie să fie arma noastră teocra-tică. De ce nu este folosit tactul în *Treziți-vă?*”
Fără îndoială, aceste întrebări sunt puse cu sinceritate și merită un răspuns respectuos.

Este sarcasmul teocratic?

În primul rând, există o ură potrivită. Ie-hova îi urăște pe mincinoși și răufăcători (Psal-mul 5:5,6; Proverbele 6:16-19) Cristos împărtășește aceeași ură. (Evrei 1:8,9) Toți creștinii pot spune Amin la cuvintele lui David: „Să nu-l urăsc eu pe cei ce te urăsc, DOAMNE? Să nu-i urăsc eu pe cei care Ți se împotrivesc? Îi voi urî cu o ură de moarte”. (Psalmul 139:21,22, AAT). Această ură nu este suprimată sau as-cunsă în mod fățarnic, ci își găsește o exprimare frecventă și directă în Cuvântul lui Dumnezeu. Da, aceasta chiar își găsește loc printr-un sar-casm tăios și printr-o ridiculizare batjocori-toare.

Iov și-a numit cei trei „prieteni reli-gioși” „plăsmuitori de minciuni” și „doctori de nimic”. (Iov 13:4) Isaia nu s-a sfiit când i-a de-mascat pe păstorii religioși, ce trebuiau să vegheze turma lui Dumnezeu; „Străjerii lui sunt orbi. Nici unul nu observă nimic. Toșți sunt niște câini muți, care nu pot să latre, gâfâie, se culcă, le place să dormiteze. Sunt niște câini foarte la-comi, care nu se mai satură”. (Isaia 56:10,11, *margin*) Și ce să mai spunem despre vorbirea biciuitoare a lui Ieremia, care a criticat aspru adulterul spiritual al Israelului cu dumnezei demoni, asemănându-l cu niște animale în-nebunite de poftă? – „Cum poți să spui: Nu m-am pângărit? N-am umblat după Baali? Privește-ți calea în vale! Ia aminte la ce-ai făcut! Pe cămila tânără și iute care aleargă încoace și încolo pe căile ei, pe zebra deprinsă cu pustiul, care aleargă, trăgând aerul cu putere, mânăta de pofta sufletului ei, cine o poate întoarce

când îi vine vremea împerecherii? Toți cei ce o caută nu vor trebui să se obosească. O vor găsi în luna ei". (Ieremia 2:23,24, *Moffatt*)

Cine va pretinde că lov, Isaia și Ieremia au vorbit pe un ton liniștit, fără a accentua sau fără sentimente? Își poate imagina cineva astfel de condamnări devastatoare, rostite papagalicește de guri, fără inflexiuni verbale, de batjocură și dezgust, pe care le cer cuvintele? Cine poate argumenta că aceasta a fost decât o „vor-bire simplă”? Că acest limbaj puternic a fost rostit slab, cu o voce neutră sau pașnică? Că inima vorbitorului nu era acolo? Inima reprezintă sediul motivelor și a emoțiilor și putem fi siguri de multă indignare dreaptă aflată în acele trei inimi, pentru a le face pe acele trei guri să izbucnească în cuvinte, cu toate sentimentele necesare.

„Din abundența inimii vorbește gura”, spunea Isus, (Matei 12:34) De aceea, putem fi siguri că Isus a permis ca din minte să izvorască sentimente sigure cu idei, astfel încât ambele să-și găsească o exprimare deplină, prin cuvinte care ies din gura lui. El a vorbit din inimă atunci când s-a referit la ucigașul și vicleanul Irod ca la „acea vulpe”, când i-a numit pe unii „porci sălbatici” înaintea cărora să nu fie aruncate perlele adevărului. (Matei 7:6, Luca 13:32) Nu-i ridiculiza el pe ipocriții care se presupune că scoteau paiul din ochii altora, în timp ce aveau bârne în ai lor? (Matei 7:3-5) Și cât de ridicol a înfățișat el clerul, care făcea tam-tam pe chestiuni minore, dar își băteau joc de chestiuni majore! Dacă ai vedea un tovarăș sclifosit scoțând un țânțar din băutura, dar lăsând acolo o cămilă

și înghițind-o, nu l-ai considera un nebun ridicol? Tot așa i-a numit Isus pe cei din cler și a zis: „Călăuze oarbe care strecoară țânțarul și înghit cămila!” (Matei 23:17,23,24, *ASV*)

Și cine este așa neghiob încât să nu simtă preocuparea profundă din vocea lui Isus, când a strigat: „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Căci voi curățați partea din exterior a paharului și a farfuriei, dar în interior sunt pline de excese și abuzuri. Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Căci voi sunteți ca mormintele văruiate, care par frumoase pe exterior, dar în interior sunt pline de oasele morților și de toată necurăția. Șerpi, pui de vipere, cum veți scăpa de judecata iadului (*gheena*)? (Matei 23:25, 27,33, *ASV, margin*) Mai târziu, i-a spus aceiași clase: „Voi aveți de tată pe diavol” (Ioan 8:44) Petru s-a referit la cei care cad din nou în păcat ca la câini care se întorc la ce vomită și ca la scoafe spălate care se întorc în mocirlă. – 2 Petru 2:22.

Batjocură și zeflema clare

Dacă unii încă vor spune că cele de mai sus nu înseamnă sarcasm, ci doar o vorbire directă, rostită fără viață, să se gândească la următoarele: ascultați-l din nou pe lov, cum se adresează celor trei „prietenii”: „Fără îndoială, sunteți oameni care știu! Înțelepciunea va muri odată cu voi!” Asta vroia să spună lov? Nu prea! După câteva secunde, le-a spus: „Întrebați și chiar animalele vă vor învăța. Întrebați păsările sălbatică și vă vor spune. Târâtoarele vă vor instrui, peștii din mare vă vor informa”. Nu erau atât de înțelepți dacă trebuiau să meargă la târâtoare ca să primească niște instruire. Acei

oameni credeau că știu tot, credeau că toată înțelepciunea se găsea în capul lor și avea să dispară odată cu ei. Asta le-a spus Iov. Se numește ironie când o persoană spune ceva, dar vrea să spună exact contrariul. Cuvintele lui Iov curgeau într-o ironie sarcastică! (Iov 12:2,7,8, *Moffatt*)

Pentru un exemplu de batjocură, deschideți Biblia la Isaia capitolele 13 și 14, și citiți acolo cântarea de batjocură la adresa Babilonului și a regelui acestuia. Observați, de asemenea, tonul batjocoritor din următoarele: „Puternicii Babilonului au încetat să mai lupte, au rămas pe locul lor, le-a pierit tăria; au ajuns ca femeile” (Ieremia 51:30) Cu altă ocazie, cetatea pe atunci sfântă a lui Dumnezeu, și-a scos capul și a zâmbit batjocoritor la regele asirian Sanherib, deoarece acesta l-a blasfemiat pe Dumnezeu în mod stupid: „Fecioara, fiica Sionului, te batjocorește, râde de tine. În spatele tău, fiica Ierusalimului dă din cap. Pe cine ai insultat și pe ce cine ai blasfemiat, împotriva cui ai îndrăznit să-ți ridici glasul și să-ți ridici ochii spre înălțimi? – împotriva zeității lui Israel!” (2Regi 19:21,22, *Moffatt*)

Israelul supus cândva, se târâia fără țintă pe calea lui religioasă, oscilând inconstant între închinarea lui Iehova și Baalism. Atunci a avut loc o confruntare: „Ilie a venit la popor și a zis: Cât timp veți mai șchiopăta între cele două părți? Dacă Iehova este Dumnezeu, urmați-I! Dar dacă este Baal, atunci urmați-I pe el!” Ilie a propus un test: Să se pună un taur pe altarul lui Baal și unul pe altarul lui Iehova; profeții lui Baal să-și cheme dumnezeul să le devoreze

jertfa, prin foc, iar Ilie să-i ceară lui Iehova să consume jertfa prin foc, iar zeitatea care va răspunde este adevăratul Dumnezeu. Cei 450 de profeți demonici „l-au strigat pe Baal de dimineața până la amiază. Ei au strigat, s-au zvârcolit, s-au tăiat cu cuțite și lănci, după cum obișnuiau, până când sângele țâșnea șiroaie. Dar nici un răspuns. Atunci „se făcuse amiază când Ilie a început să-i batjocorească și să le zică: Strigați mai tare, căci este Dumnezeu. Poate se gândește, sau e plecat departe, sau poate este într-o călătorie, sau poate doar mecumva și trebuie trezit!” (1Regi 18:21-28, *ASV*).

Iehova batjocorește și zeflemisește

Ilie i-a batjocorit pe profeții falși, i-a ridiculizat, i-a zeflemisit, sugerând în mod sarcastic că dumnezeul lor era preocupat, era plecat, sau dormea și avea nevoie să fie trezit. Nu i-a plăcut lui Iehova lucrul acesta, l-a considerat El intolerant pe profetul lui sarcastic? Nu, căci în pofida faptului că jertfa lui Ilie a fost udată cu apă în repetate rânduri „a venit foc de la Iehova și a consumat arderea de tot, lemnul, pietrele și țărâna și a secat apa care era în șanț”. (1Regi 18:30-38, *ASV*) Să dezaprobăm noi ce aprobă Iehova?

Dacă cineva dezaprobă sarcasmul folosit în mod potrivit, el va trebui să dezaprobe nu doar revista *Treziți-vă!*, profeții, apostolii, pe Cristos, ci și pe Iehova! Atunci când oamenii și națiunile complotază și se dezlănțuie pentru dominație mondială, ei fac planuri împotriva lui Iehova, căci El a dat domnia mondială împărăției lui Cristos. Cum reacționează Dumnezeu? „Cel ce stă în ceruri râde, Domnul

îi ia în zeflema.” Sau „Domnul își bate joc de ei; Domnul face haz de ei”. (Psalmul 2:4, *Moffatt; AAT*) Cu alte cuvinte, ei sunt o glumă, un obiect de batjocură. Oamenii plăpânzi se luptă împotriva Atotputernicului Dumnezeu? Prea ridicol să fie luați în serios! Merită doar ironii și să fie luați în zeflema. Iehova rezervă pentru Sine ultima batjocură: „La rândul Meu, voi râde de ceasul condamnării voastre. Vă voi batjocori când va veni teroarea voastră”. (Proverbele 1:26, *AAT*)

Așa cum seamănă oamenii, așa vor secera. Dacă persistă să planteze nebunie, trebuie să se aștepte că vor culege ce este ridicol. Cu siguranță, religiile creștinătății seamănă nebunie în numele slujirii lui Dumnezeu. Predicile lor sunt alcătuite din pălăvrăgeală prostească până la amestec politic. Ele linguesc și cerșesc, joacă jocuri de noroc pentru bani. Multe din rugăciunile lor publice sunt dezgustător de egoiste sau înnebunitor de blasfemiatoare. (Matei 6:5, Iacob 4:3) Iehova evaluează aceste jertfe și sărbători spirituale, după cum urmează: „Vă voi mostra sămânța, vă voi arunca gunoi pe față, chiar pe sărbătorile voastre”. (Maleahi 2:3, Amos 5:21, *ASV*) În numele toleranței, Iehova Dumnezeu nu tolerează în tăcere jertfele necurmte.

De ce revista *Treziți-vă!* folosește o vorbire tăioasă?

Învățătura falsă în numele lui Dumnezeu trebuie să fie atacată într-un mod curajos, cu o indignare dreaptă, făcând apel nu doar la minte, ci și la inimă, nu doar la intelect, ci și la emoții, pentru a imprima în mintea ascultătorului sau a cititorului gravitatea erorii. Chestiunea este mai gravă decât evitarea mândriei religioase rănite. Este o chestiune de viață veșnică sau moarte veșnică, și este mai bine să rănești, acum, cu cuvinte tăioase, care corectează, decât să tolerezi răul, în tăcere, și să permiți răufăcătorului să ajungă el și alții în groapa nimicirii. (Proverbele 28:23; Matei 15:14) Mai mult decât atât, chestiunea este mai importantă decât salvarea umană; este implicat numele lui Dumnezeu. Acesta trebuie să fie curățit, justificat. De aceea, este necesar să ne îmbogățim vocabularul, pentru a lupta adecvat împotriva multelor blasfemii împotriva Creatorului nostru.

În lupta lor împotriva erorii satanice creștinii nu cer nimic, nu vor nimic, nu primesc nimic, nu dau nimic. Ei au curajul să vorbească adevărul nepopular, iar revista *Treziți-vă!* îi sprijină, nedorind să renunțe la forța ei interioară pentru a plăcea oamenilor sau Diavolului. După o vorbire puternică din partea lui Isus, religioniștii s-au plâns: „Și pe noi ne insultă?” (Luca 11:45, *Rotherham*) Dar Isus nu și-a schimbat modul de exprimare. Când Pavel a atacat religia idolatră, devotații acesteia s-au temut că „templul măreței zeițe Diana va fi disprețuit” și mai ales că „această chestiune a noastră va fi

discreditată”. Dar chiar și amenințarea gloatei nu a schimbat mesajul lui Pavel. (Faptele 19:23-29, AAT) Nici revista *Treziți-vă!* nu se va schimba după doctrina stilată a toleranței, pentru greșeală religioasă, care nu este altceva decât planul subtil al lui Satan de a închide gura creștinilor. *Treziți-vă!* nu va „dezvolta caracter” alături de cei care tolerează și nu va acționa ca fiind „mai sfântă decât scriitorii Bibliei” și „mai sfântă decât Iehova”, care n-au avut nimic împotriva să folosească o vorbire directă și sarcastică, pentru a spinteca haina de oaie în spațele căreia se ascund lupi religioși. – Matei 7:15; 2 Corinteni 11:13-15, AAT.

Deoarece *Treziți-vă!* a fost scrisă pentru persoane cu bunăvoință, și nu pentru lideri religioși care greșesc, unii poate trag la îndoială folosirea sarcasmului îndreptat asupra clerului. Dar ce se poate spune despre sarcasmul Bibliei? De multe ori au fost rostite remarci tăioase direct ofensatorilor, dar nu întotdeauna. Chiar atunci când au fost, de obicei oamenii obișnuiți stăteau în apropiere pentru a vedea rezultatul. Au fost prezenți și alții când Ilie îi bătea la cap pe profeții lui Baal. Iar denunțul cărturarilor și fariseilor de către Isus nu a început cu cuvintele: „Atunci Isus a vorbit mulțimii și discipolilor săi”? (Matei 23:1) Mai mult decât atât, nu a făcut Dumnezeu ca tot acest sarcasm să fie înregistrat în Biblie, carte care circulă printre toate clasele?

Totuși, acest punct nu trebuie folosit prea mult, anume sarcasmul ar trebui să fie excepția și nu regula și să fie folosit doar atunci când au fost

prezentate fapte care îl justifică. Amintiți-vă că Ilie a așteptat o dimineață întreagă de eșec din partea profeților lui Baal, înainte să-și bată joc de ei, la amiază.

În concluzie, revista *Treziți-vă!* nu poate fi pe placul tuturor și nici nu încearcă acest lucru. Evreii au vrut un semn, grecii au vrut înțelepciune. Iehova Dumnezeu nu le-a dat nici una nici alta, așa că mesajul Lui a fost o piatră de poticnire pentru evrei și nebunie pentru greci. (1Corinteni 1:22,23). Totuși, Dumnezeu nu a permis ca mesajul să fie predicat forțat. Nici scepticilor din lume sau oamenilor ei înțelepți de astăzi nu li s-a permis să-l forțeze mesajul. Scopul revistei *Treziți-vă!* nu este punerea ei în circulație cu orice preț, popularitate sau pace religioasă, cu orice preț. Scopul revistei este de a plăcea lui Dumnezeu, de a relata fapte, de a demasca ipocrizia și blasfemia, de a-i mângâia pe cei care plâng, de a arăta speranța Împărăției unei lumi invadată de mizerie și nerociri, de a arăta spre dreapta lume nouă a lui Iehova. *Treziți-vă!* scrie pentru cei care suspină și gem din pricina tuturor condițiilor jalnice din țară, care nu sunt mulțumiți de actualele stări, sau de lideri umani imperfecti, dar care caută ceva mai bun. În timp ce se străduiește să urmărească acest scop, ea rămâne lângă principiile drepte, principiile Bibliei, printre care se găsește o justificare deplină a folosirii exprimării ferme.

Iar în aceste principii drepte ale Bibliei nu se găsește nimic care să justifice răul în numele toleranței.

De la corespondentul *Treziți-vă!* Din Japonia

Cel mai remarcabil lucru despre Japonia îl reprezintă oamenii ei. Peste tot unde te uiți sunt oameni, bătrâni și tineri. O mulțime de oameni pe trotuare, mai mulți oameni pe străzi. Oameni pe biciclete, oameni în autobuze, în mașini. Pretutindeni mase de oameni – unii călătorind, alții plimbându-se pe jos, unii stând pur și simplu, iar alții ghemuți pe călcâie. În orașe sau la țară vezi oameni peste tot pe unde mergi și oriunde sunt oameni sunt și copii. Majoritatea femeilor își duc copiii în spate, iar de spatele multor fete și băieți tineri sunt legați mai mulți copii. Aface-rea de creștere a copiilor în Japonia este într-adevăr una din cele mai mari industrii, cu o producție de peste un million de nașteri pe an.

Hrănirea gurilor înfometate a acestei vaste populații este cea mai serioasă problemă. Există aproximativ 80.000.000 de oameni ce trăiesc în 147.690 mile pătrate, totuși, din această suprafață se poate cultiva doar 15%, deoarece cea mai mare parte a insulelor este muntoasă. În timpul războiului cea mai mare parte a hranei mergea către forțele militare, astfel încât chiar cei care lucrau în industria războiului primeau doar mese simple pe zi. De la sfârșitul condițiilor ostile situația s-a îmbunătățit treptat, iar de anul trecut, pentru prima oară după mulți ani, oamenii par să aibă suficientă mâncare.

Prin controlul riguros al guvernului, atât asupra producției, cât și asupra consumului, Japonia este capabilă să-și producă aproximativ 85% din hrană.

Toate alimentele de bază sunt raționalizate, iar prețurile sunt stabilite de guvern. Este folosit un sistem de cotă-parte pentru toate fermele, unul prin care sunt stabilite de autoritățile japoneze felul de recolte, cantitatea produsă, precum și prețul primit pentru fiecare produs alimentar. Dacă un fermier nu poate să-și atingă cota se duce pe piața neagră, cumpără ce mai trebuie și îl dă la agenția colectoare la un preț de cinci ori mai mic față de prețul cu care l-a achiziționat el.

Orezul este alimentul de bază în dietă, alături de câteva bucăți de napi, sau alte legume, și o cantitate mică de pește uscat, pentru a face mâncarea gustoasă. Cartofii albi și dulci, grâul, ovăzul și porumbul sunt cultivate în cantități limitate. Condimentele, precum sosul de soia, ghimbirul, susanul etc., sunt folosite în mare măsură. Ceaiul verde, fără zahăr sau lapte, este băutura națională, căci cafeaua, deși este agreată, are un preț mult prea mare pentru oamenii obișnuiți. Fasolea aburită este un mic dejun favorit, iar dimineața devreme, de la ora cinci la șase, bărbați și băieți, pe bicicletă sau pe jos, merg pe străzi și alei vânzând fasole aburită, adesea ușor fermentată. În timp ce

merg, cântă: „*Nato! Nato!*” Știți, este considerat nepolitic să strigi, iar japonezii sunt extrem de politicoși, așa că ei cântă cu voce tare la fasolea lor.

Străinilor li se cere să-și cumpere mâncarea de la Magazinele pentru Străini, înființate pentru acest scop. Toată hrana din aceste magazine este importată, ca să nu se mai pună o sarcină suplimentară pe furnizorii nativi, limitați. Alimentele conservate și ambalate sunt în mare parte din Statele Unite, untul din Danemarca, brânza din Italia, uleiul din S.U.A și carnea din Canada și America de Sud. Tot aici se vând haine, mașini, combustibil pentru încălzire, dar numai străinilor

Problema nr.2 – Locuințele

Suprafata Tokyo-Yokohama are cea mai mare populație, Osaka-Kobe fiind a doua ca densitate. Se estimează că în Tokyo, la fiecare 100 de locuințe, au fost distruse 65, în timpul războiului, de bombe și explozii. Reconstrucția a făcut progrese lente, astfel încât, astăzi, locuințele încă reprezintă o problemă majoră, a doua după hrană. Oamenii stau grămadă în cele mai mici spații posibile, cu multe familii ce trăiesc într-o singură cameră micuță. Aceste case cu ziduri subțiri, cu multe ferestre și uși glisante, cu unghere glisante șubrede, acoperite cu hârtie, sunt foarte potrivite pentru vremea călduroasă de vară. Dar cât este de tragic în anotimpul rece de iarnă! Casele japoneze nu au sisteme de încălzire centrală, doar niște sobe micuțe pe cărbune, pentru gătit, suficiente doar pentru o oală. Nu există canapele călduroase în care să te răsucești. Poți

sta pe podeauna rece, în cel mai bun caz puțin acoperită. Noaptea nu ai un pat călduros în care să dormi. O saltea mare, umplută, cu o grosime de trei ori mai mică decât una obișnuită, întinsă pe jos, servește ca pat – o plăcere vara, dar mizerabil și dureros de rece iarna.

Când vin iarna în aceste insule, vizitatorii cred poate că obrazii roșii ca rubinul al copiilor este semnul sănătății. Cu toate acestea, dacă mai privesc o dată, vor vedea că obrazii și mâinile copiilor săraci sunt foarte crăpați de frig. În timpul lunilor de iarnă, nasul lor pare că se mișcă mereu. Această condiție tristă se datorează locuințelor lor reci și lipsei de suficientă îmbrăcăminte. Hainele sunt o altă problemă serioasă pentru oameni, căci mulți și-au pierdut toate hainele în focul din timpul războiului și de atunci n-au mai putut să le înlocuiască. Îmbrăcămintea este raționalizată și tot ce este făcut din bumbac este foarte scump. În timp ce femeile în vârstă încă mai poartă kimono-ul japonez, femeile mai tinere și fetele preferă stilul de vestimentație occidental. Toți bărbații, cu excepția preoților beskirtd, poartă în public haine occidentale, dar acasă, în special bărbaților în vârstă, le place să se relaxeze în haine cu design vechi de secole.

Condițiile sanitare, deși nu sunt așa de primitive ca în unele părți ale pământului, sunt totuși mult mai rele decât ar trebui să fie. Cu puține excepții, în casele oamenilor nu există băi sau facilități de toaletă moderne. Fiecare împrejurime din marile orașe are o baie publică, disponibilă pentru o taxă mică. Totuși, sistemul de canalizare este deplorabil. Toalete

echipate cu rezervoare de lemn trebuie golite la fiecare zece zile, serviciul costând 10 yeni rezervorul. Conținutul acestor „rezervoare cu miere”, așa cum sunt numite, este transportat la ferme și este folosit ca fertilizator. În zilele de vară, când trec „rezervoarele cu miere”, degajă un miros oribil, de nedescris, care ajunge până la cer, forțând toată comunitatea să închidă ușile și ferestrele, în ciuda căldurii excesive.

Alte dificultăți și probleme

În Tokyo, în afară de automobile și autobuze mai sunt și trenuri electrice, ce servesc principalele cartiere și majoritatea timpului acestea sunt pline până la refuz cu oameni. Benzina este așa restricționată, încât abia este folosită, iar majoritatea camioanelor și taxiurilor funcționează cu cazane pe cărbune sau lemn. Este destul de haios să-i vezi oprindu-se să aprindă focul. Ce nori de fum! De la distanță mică pare că întreaga comunitate a luat foc. Toată tracțiunea, inclusiv sarcini de 5 sau 6 stâlpi de telefon, se face cu remorci de bicicletă sau cărucioare de tras. Ca vizitator, îți vor atrage atenția cărucioarele trase de boi sau cai, căci șoferul, în loc să conducă, merge mereu înaintea, conducând animalul care înaintea cu greu și încărcătura acestuia.

Peste tot în această țară puterea umană este cea mai comună forță folosită pentru a mișca roțile industriei. Puterea electrică, diesel și cea cu aburi este încă foarte limitată. Fermele au o medie de 24 acri, iar aici este folosită forța omului pentru a semăna, a crește și a recolta, inclusiv cereale. Nu prea este corect s-o numești forța omului, deoarece

femeile sunt principalele care duc greul. După ce fac treaba unui bărbat pe câmp, femeile se ocupă de gătit, de casă și de creșterea copiilor.

Fie datorită unei întârzieri în educație pe timpul războiului, fie unui sistem de învățare neadecvat, absolvirea medie a unui colegiu în Japonia nu prea se compară, ca și cunoștințe generale, cu absolvirea medie a unui liceu din America. Ca întreg, japonezilor pare că le lipsește inițiativa, poate datorită secolelor de înregimentare, când li se spunea când să creadă, ce să creadă, când să acționeze și cum să acționeze. Acum, primind libertate, se pare că nu prea știu cum s-o folosească cel mai bine, spre folosul lor.

“Fratele mai mare” al Japoniei

Ocuparea Japoniei de Puterile Aliate a fost benefică din punct de vedere educațional, social și din multe altele, căci acești oameni au primit o instruire valoroasă despre un comportament democratic, în propriul guvern, în școli, spitale și alte instituții. Au apărut sănătatea publică și inginerii de salubritate, care să supravegheze construirea de sisteme moderne de canalizare, subterane.

În afară de tehnologii industriale, și-au făcut apariția metode moderne, au fost făcute îmbunătățiri în orele și condițiile de lucru și a început o emancipare mult întârziată a femeilor japoneze, de la viața lor de servitute. Este adevărat că aceste lucruri s-au manifestat doar în zonele foarte populate și va fi nevoie de mult timp să ajungă și în zonele rurale.

„Binevoitor și protector”, așa vorbesc japonezii despre Forțele de Ocupație – „fratele mai mare” al Japoniei. Prin „protector” ei se referă la amenințarea imediată a comunismului, care s-a mutat chiar la ușa din spate a Japoniei, în China. În țară comunistă sunt doar o minoritate, aproape 5%, totuși sunt destul de prezenți în declarații și foarte activi în acte instigatoare de violență. Din punct de vedere politic, ce a rămas din populație, aproximativ 65% sunt în favoarea politicii Forțelor de Ocupației și aproape 30% sunt fie dezinteresați, neinformați, fie prea bătrâni sau prea fixați în modul de gândire pentru a dori vreo schimbare de la sistemul feudal, tradițional din trecut.

Din punct de vedere religios, Japonia este astăzi la fel cum a fost acum câteva sute de ani, și fără îndoială că dacă apostolul Pavel ar fi vizitat această țară, ar fi exclamat, așa cum a făcut în Atena, acum 1900 de ani: „În toate lucrurile sunteți extrem de devotați închinării la demoni.” (Faptele 7:22, traducerea *Diaglott*) Așa numiții misionari „creștini”, care s-au îngrămădit aici în număr mare, de la război

încoace, au făcut puțin pentru a schimba această stare. Sunt mii și mii de temple și altare, mici și mari, fiecare separat și toate la un loc dedicate unui dumnezeu demon.

Tot ce fac oamenii pare să aibă o semnificație religioasă. Când sunt exportate picioare de broască este chemat unul din preoții păgâni, pentru a mângâia „spiritele” broaștelor. Când se mănâncă țipari, pentru a da sănătate în timpul iernii care va urma, este instituit un ritual religios pentru a mângâia „spiritele” țiparilor, înainte să fie gătiți. Când urmează să fie construită o casă, sunt chemați preoții acestor dumnezei păgâni pentru a ridica un altar și pentru a spune unde trebuie amplasată casa, unde trebuie puse ferestrele și ușile.

Aproape fiecare casă își are propriul altar, unde sărmanul și ignorantul proprietar oferă hrană, flori și rugăciuni dumnezeilor lui. Este evident că în pofida îmbunătățirilor în unele domenii de activitate, față de fosta stare de lucruri, rămân încă multe obstacole și pietre de poticnire în calea oamenilor buni, sinceri și iubitori de pace din Japonia. Și acestea trebuiesc înlăturate.

Crimele naziste depășite

Aici sunt cercetate motivele din spatele interzicerii de către armată a filmului ei „Nuremberg- lecția lui pentru astăzi”, descris ca o puternică acuzare împotriva Antisemitismului. Produs pentru a relata publicului povestea despre crimele naziste, filmul a fost făcut din filme naziste capturate, despre uciderea organizată, în masă, a evreilor. Explicația oficială oferită de armată pentru interzicerea acestuia este că este depășit, imperfect din punct de vedere tehnic, și conține prea multe scene de groază. Cu toate acestea, unii oficiali din Washington acuză că armata se teme de criticarea eșecului programului lor de denazificare și de ațâțarea opiniei publice, având în vedere noua politică de ocupație, care susține ca naziștii să fie priviți iar cu respect. Din surse de la guvern s-a mai spus că resentimentul public reînnoit față de naziști poate veni în conflict cu armata și planurile departamentului de Stat pentru noua Republică Germană de Vest și poate complica crearea unei solide Europe De Vest anti-comunistă. – *New York Daily Compass*, 29 septembrie, 1949.

Nebunia persecuției

Istoria persecuției este una de străduințe de a înșela natura, de a face ca apa să curgă în sus, de a răsuci o frânghie de nisip. Nu are importanță dacă actorii sunt mulți sau unul singur, un tiran sau o gloată. Gloata este o societate de trupuri ce se dezic voluntar de rațiune și se opune lucrării acesteia. Gloata este omul care se coboară, voluntar, la natura fiarei. Timpul ei potrivit de activitate este noaptea. Acțiunile ei sunt nesănătoase, la fel ca întreg caracterul ei. Ea persecută un principiu; ar biciui un drept; ar acoperi justiția cu smoală și pene, dând foc la case și comițând crime odioase împotriva proprietarilor acestora. Se aseamănă cu încercarea poznașă a băieților care aleargă cu extincătorul să stingă aurora colorată ce emană de la stele. Curajul ferm le transformă supărarea împotriva răufăcătorilor. Martirul nu poate fi dezonorat. Fiecare lovitură aplicată este un cuvânt de faimă; fiecare închisoare este o locuință ilustră; fiecare carte sau locuință arse luminează lumea; fiecare cuvânt șters sau interzis se reflectă pe pământ de la o margine la alta. Mintea oamenilor se trezește în cele din urmă; rațiunea este atentă și se justifică și răutatea constată că tot ce a făcut a fost în zadar.

Biciuitorul este biciuit, iar tiranul este distrus. Din eseul lui Ralph Emerson despre „Compensare”.

„Vârsta lucrurilor lipsite de importanță”

Președintele Colegiului Marshall, de la West Virginia, a continuat să spună că el crede că americanii își omoară timpul într-o „eră a lucrurilor lipsite de importanță”. Dr. Stewart H. Smith declara: „Unii oameni spun că trăiesc în era atomică. Alții o numesc era științei. În realitate este era lucrurilor lipsite de importanță. Majoritatea folosim tot felul de mecanisme copilărești pentru a evita să fim serioși în lucruri care contează cu adevărat”.

El a continuat să le spună la miile de delegați ce participau la Congresul Asociației pentru Educație că americanii „sunt martori la o degenerare progresivă a standardelor noastre de gust, de simț al valorilor și a judecății despre ce este

sănătos, adevărat și valid. Cu cinsprezece ani în urmă programele de la radio erau pline de emisiuni cu adevărat bune: muzică bună, jocuri minunate, crainici buni, comedianți talentați, reportaje serioase și eficiente despre evenimentele zilei. Dar astăzi, mii de stații radio, potențiale instrumente de dezvoltare culturală și spirituală, umplu emisiunile cu relatări despre crime sângeroase, fapte de mită, programe de omorâre a timpului la un mic dejun într-un club. De la melodiile minunate ale lui Stephen Foster și Victor Herbert am ajuns la *ragtime*, apoi la *jazz* și în cele din urmă la titlul zeificat de „*bebop*”. Mi s-a spus că actualii cititori folosesc 20.000.000 benzi desenate pe săptămână. Aceasta este o altă modalitate de a omorî timpul fără efort”

Munți și oceane de petrol

Din toate semnele înfricoșătoare despre o criză dezastruoasă de petrol, în timpul anului 1948, cea mai alarmantă a apărut sub forma unui preț care a sărit de la 1,5\$ la 3\$ barilul, pe piața din New York.

Magnații petrolului, precizătorii economici și politici au ilustrat semnele timpurilor în culori așa sumbre încât cei care fac politica externă în S.U.A. au lucrat peste program pentru

a implica America într-un program complet de apărare, ce acoperă Grecia, Turcia, Iran, Arabia și zona Orientului Mijlociu, în general. În jurul rezervoarelor de petrol extrem de bogate din Orientul Mijlociu, exploatate de monopolurile de petrol din Britania și America, a fost pus un cordon de conducte, acorduri și arme. La granița dintre Iran și Rusia Sovietică s-a desfășurat un război rece de cuvinte aprinse și amenințări și acesta continuă încă. Principala notă a

strigătului de avertisment că petrolul, „sufletul economiei”, era potrivit să fie izolat de Ursul Sovietic, s-a lovit de șeful Departamentului de Stat pentru Afaceri în Orientul Apropiat, Loy W. Henderson. El a transmis cu voce tare în presa și radioul americane că dacă rușii interveneau în dominația Anglo-Americană a producției de petrol din Orientul Mijlociu, comuniștii se vor afla în „poziția de a stânjeni, dacă nu degrada, reabilitarea Europei de Vest, și de a întârzia dezvoltarea economică a Africii și a Asiei de Sud”. Nimeni din sfera politică nu s-a oprit să întrebe de ce programul de dezvoltare a lumii a fost făcut dependent de petrolul ce se găsește în cele mai sărace și lipsite de apărare țări din lume, ce se află exact la granița cu Rusia Sovietică. În schimb, pe 25 iulie, 1949, președintele Truman a inițiat un program de înarmare, care va folosi peste 300.000.000 \$ în apărarea din Orientul Mijlociu și împrejurimi.

Publicul în general, speriat de raționalizarea benzinei și de case fără încălzire, a înghițit isteria. Abia dacă au auzit părerea diferită a celor puțini, care întrebau dacă lucrurile erau așa de rele cum păreau. A ajuns aceasta să fie o chestiune de viață și de moarte pentru economia mondială, încât Statele Unite și Marea Britanie să continue să capteze petrolul arab? Sau are vreo legătură cu faptul că acele costuri de producție și de muncă din Orientul Mijlociu sunt așa de ieftine, încât monopolurile de petrol obțin un profit de mai multe miliarde de pe urma afacerilor de aici, din domeniul petrolier, decât de oriunde altundeva?

Dacă Rusia Sovietică se amestecă în rezervele de petrol din Orientul Mijlociu, se va prăbuși restul economiei mondiale, care depinde de petrol? Se va ruina revenirea Europei? Va pieri rezerva americană, proprie de petrol? Unii oameni care dețin fapte indiscutabile le aduc ca dovezi în fața acestor afirmații ce produc panică și numesc întreaga chestiune gogoriță. Deși amestecul Rusiei ar cauza greutate în condițiile actuale, ei spun că nu există motive adevărate pentru a permite lucrurilor să devieze spre o așa stare jalnică. Spun că este o insultă la adresa ingeniozității americane să facă țara să depindă de surse străine pentru petrol.

Este adevărat că la rata actuală de consum, cele 12 miliarde de barili de resurse de petrol rămase pe teritoriul Statelor Unite continentale s-ar epuiza în alți 11 ani. Cu toate acestea, prospectorii care simt cu adevărat o criză de petrol par întotdeauna să găsească alte noi terenuri. (În 1925 națiunea știa că rezervele erau suficiente doar pentru zece ani). Și din cele două mii de milioane de barili de petrol, consumați anual, o cantitate uriașă din el s-a dus.

Cei care propun autonomie arată spre procese îmbunătățite de forare, care pot dubla producția de benzină din petrol. Noi tehnici de forare pot ajunge de la o adâncime de 3000 picioare, la una de 18.000, iar sonda ajunge să producă de la 30% la 50% față de producția originală. Astfel, nenumăratele terenuri cu cele 425.000 de puțuri de petrol din America (95% din totalul mondial), se pot dovedi că dețin noi frontiere chiar sub propriile sonde. Și ce se poate spune despre rezervele naturale

disponibile încă în locurile de forare din America poate fi spus și despre Canada, Mexic, Brazilia, sau chiar despre orice altă zonă din Emisfera Vestică, din Africa sau din Europa, și într-o anumită măsură chiar și din Marea Britanie.

Apoi, în afară de zonele nedescoperite încă din Statele Unite, există o zonă de o jumătate de milion de mile pătrate în regiunile Alaska, Canada și Arctic, unde detectoarele de petrol dezvăluie rezerve necunoscute de petrol, ce pot fi extrase pe o cheltuială mai mică decât un al treilea război mondial.

Probabil că investigatorii ce argumentează pentru dezvoltarea unei industrii autonome a petrolului vor merge la extreme în prezicerile lor. Ei estimează că există suficiente rezerve la îndemână, între granițele S.U.A., pentru a asigura economia americană cu benzină și alte produse din petrol, la rata actuală de consum, pentru o mie de ani. Chiar dacă unele estimări de-ale lor sunt puțin exagerate, este încurajator să te întorci pentru o clipă de la isteria crizei de petrol, să auzi ce au de spus acești investigatori.

Tidelands

În afară de practica de conservare a petrolului, de noi procese și tehnici de forare, de găsim a altor zone cu petrol, optimiștii arată spre o frontieră complet nouă de producere a petrolului. Aceasta este o zonă cu o suprafață de 12 ori mai mică decât suprafața națiunii. Dovedită ca fiind bogată în petrol și alte resurse naturale, noua frontieră se extinde în largul apelor și sub apă. Ea constă din partea continentală sau suprafața aflată la mai puțin de 600

picioare sub nivelul mării. Aceste suprafețe sau „*tidelands*” se extind sub apele mici ale Atlanticului și ale Golfului Mexic, cam treizeci de mile și mai mult, îngustându-se sub apele Pacificului în locuri până la cinci mile, dar care oferă metode ingenioase de forare sub apă, scoțând la iveală cel puțin 10 miliarde de barili de petrol, sau aproximativ jumătate din rezervele de stat rămase cunoscute.

Deși este periculoasă, perspectiva de petrol sub apă se recunoaște a fi mai puțin riscantă decât purtarea unui război atomic pentru petrol. Aceasta este scumpă sau ieftină, depinde din ce punct de vedere este privită. O sondă sub apă, la o adâncime de 14.000 picioare, costă o jumătate de milion de dolari; dar un bombardier B-36 costă cât cincisprezece sonde de acest fel. O platformă plutitoare, suficient de mare să găzduiască echipe de muncitori, la zece mile de țărm, și suficient de puternică să țină piept furtunilor de pe ocean, costă de la 200.000 \$ (prețul unui bombardier învechit) la 2.000.000 \$ (prețul a două bombe atomice). Nu cu mult timp în urmă, Congresul a propus 24.000.000 \$ pentru cercetare științifică în domeniul petrolier și 189.000.000\$ pentru construirea unui super port-avion. Acest proiect din urmă a fost lăsat la o parte în favoarea a 39 bombardiere B-36, care au costat 300.000.000 \$. Aceasta a însemnat de zece ori mai mult decât toți banii cheltuiți pentru petrolul din *tideland*-uri.

Și ce dacă toate straturile continentale ce mărginesc toate țările din lume au fost captate? Se spune că acestea vor produce treizeci

de milioane de mile cubi de sedimente purtătoare de petrol, ce vor da 500 bilioane de barili de petrol.

Petrol din șist și cărbune

Un alt rezervor nemăsurat de petrol zace necaptat în obișnuitele roci de șist. Conținând de la 5 la opt galoane de combustibil lichid pe tonă, șistul se găsește în multe state din Statele Unite. Cea mai mare zonă descoperită până acum este uriașa formațiune Green River, care se întinde pe o suprafață de 2.600 mile pătrate, la vest de Colorado, pe 4.700 mile pătrate în Utah și pe 9.200 în Wyoming. S-a analizat că un singur munte din Colorado conține 300 bilioane de barili de petrol, ce așteaptă să fie extras din stâncă. Aceasta înseamnă de șase ori mai mult petrol decât a consumat lumea, de când a fost pusă în funcțiune prima sondă de petrol în Statele Unite, în anul 1859. Acest munte de petrol, de o mie de mile pătrate, este suficient să susțină automobilele, avioanele, locomotivele diesel, industriile consumatoare de petrol și două milioane de locuințe din America, la consumul actual, timp de generații. Pentru a vă face o idee despre bogăția acestuia, doar gândiți-vă: un singur strat de 70 picioare din muntele de șist din Colorado conține de douăzeci de ori mai mult petrol decât s-a găsit în fabuloasa descoperire de petrol din Texas.

Experiența demonstrează că petrolul poate fi extras din rocile de șist la un preț de aproximativ 2.60\$ barilul și poate fi transportat în California și New York, la costuri care să nu depășească costul brut, obișnuit, din prezent.

Depozitele rămase de petrol natural, după cum s-a demonstrat, exprimate în prezent la 22 bilioane barili, înseamnă doar 0,4% din petrolul care ar putea fi produs în Statele Unite. Din șist se poate extrage de șapte ori mai mult petrol, și totuși, petrolul din șist constituie doar 3,6% din potențialul cunoscut. De departe, cea mai uimitoare rezervă de combustibil lichid sintetic se găsește în cărbune. Cărbunele constituie mai mult de 95% din rezerva de combustibil-energie mineral din America. La rata de consum actuală există suficient combustibil-energie să fie folosit în țară, pentru 3000 de ani.

Există două metode de bază folosite pentru a transforma cărbunele în petrol: hidrogenare directă și sintetizare a combustibilului. Transformarea cea mai puțin costisitoare, prin hidrogenare, produce benzina la un cost de 12-15 cenți galonul. Un experiment care este acum în derulare în Alabama, poate depăși ambele metode printr-o scurtătură ieftină. Noua metodă înseamnă să se dea foc la o mină de cărbune din subteran, să capteze gazul produs și să-l transforme în combustibil lichid.

Costul industriei de petrol sintetic

Deși acești munți, aceste mine și oceane de petrol zac în jurul lor dintotdeauna, marii prospectori de petrol au evitat costurile inițiale de exploatare a lor. Profiturile imediate se fac captând câmpurile de petrol în stare brută, acolo unde le găsesc, chiar dacă se află la mii de mile de casă, în interiorul granițelor unor națiuni sărace, acolo unde lupta lacomă pentru petrol pune în pericol stabilitatea mondială și amenință cu un al treilea război mondial.

Funcționarii servili ai guvernului, lingușitori ai prospectorilor de petrol, au dat puțină atenție minelor de aur negru din propriile teritorii. Când pericolul nazist pentru dominație mondială a amenințat rezervele de combustibil din America, magnații petrolului și lacheii politici au fost forțați să ia în considerare rezervele de petrol de acasă. În 1948, Congresul a votat prima cercetare demnă de remarcat pentru rezerve de petrol. Acesta a alocat Sindicatului Minelor 24.000.000 \$ pentru explorarea domeniului sintetic. Această sumă reprezintă două treimi din cei 38.000.000 \$ pe care monopolul arab al petrolului, Aramco, l-a șterpelit de la Forțele Navale ale S.U.A., la suprapreț, pentru petrolul din Orientul Mijlociu, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Reprezintă doar un sfert din cei 99.000.000\$, pe care Statele Unite i-au dat Arabiei Saudite, până în 1947, în interesul concesiunilor de petrol de la Aramco.

Din modestul său buget, Sindicatul Minelor a adus deja suficiente dovezi pentru a demonstra că Statele Unite (sau aproape orice teritoriu similar de pe pământ) ar putea dezvolta o industrie a petrolului sintetic, care ar face țara independentă, în aproape orice împrejurări. Sindicatul a propus construirea unei uriașe industrii de combustibil. Dacă va fi construită, va deveni cea mai mare industrie americană, cu milioane de angajați, și producând minim 200.000.000 de barili pe zi.

Dacă programul sindicatului ar fi adoptat, gazul natural ar fi transformat în benzină, la o rată de 150.000 barili pe zi. Șisturile ar furniza 850.000 barili pe zi de ulei încins. Cărbunele ar

aduce un milion de barili de diferite tipuri de combustibil, pentru a completa programul. Marile companii de petrol, care nu sunt de acord cu programul, spun că industria s-ar ridica la costuri ce ar depăși 18 bilioane de dolari, în loc de 12. Dar observând că americanii moderni au „de cheltuit milioane pe extravagante și nimic pe bunăstare socială”, de ce se mai tocnesc pentru șase bilioane neînsemnate?

12 bilioane de dolari înseamnă puțin mai mult decât sunt cheltuiți, într-un an, în forțele navale, forțele aeriene și armată la un loc. Înseamnă 4 cincimi din cei 15 milioane de dolari ce se cheltuiesc anual pe apărarea non-militară. Poate că nu este prea îndrăzneț să spunem: Dacă Aramco și monopolurile economice similare ar fi lăsate să se descurce singure cu Rusia s-ar putea economisi suficient din costul programului de apărare, de 42 bilioane de dolari, pentru a construi industria de combustibil sintetic, propusă de sindicat. Astfel de păreri sincere sunt gata să fie exprimate de oameni precum dr. Wilbur C. Schroeder, director la Oficiul Combustibililor Lichizi Sintetici. Vorbind pentru programul de combustibili sintetici, dr. Schroeder a spus: „La început poate costurile vor fi mai mari decât pentru petrolul din surse străine. Dar securitatea poate merita acest cost suplimentar. Dacă o industrie sintetică poate împiedica un război, ori poate face posibilă câștigarea unui război, costul suplimentar va fi unul mic. De nenumărate ori, în trecut, costul produselor sintetice a fost mare la început, dar mai târziu au fost la fel de mici sau mai mici decât costul produselor naturale.

Situație sigură de împărțire potrivită

Scopul acestui articol nu este de a susține un program economic sau politic, pe care să-l urmeze o națiune. Scopul aici este de a atrage atenția la îngrijirea îmbelșugată pe care a făcut-o Creatorul pământului pentru locuitorii lui. Făcând astfel, se poate vedea cum Creatorul nu are nici o vină și nu promovează nici o luptă lacomă pentru bogăția planetei. Aici este bogăție supra-abundentă, într-o varietate de forme, pentru a provoca și captiva minunata putere de gândire a umanității, pentru a o explora în mod cinstit, fără să irosească timp sau gândire în a se amăgi, a se certa, a se lupta și a se distruge unii pe alții – în ce privește resursele pământului - pentru o iubire egoistă de câștig și putere.

Aici este scopul de a răspunde celor care întrebă de ce, dacă Creatorul a făcut toate acestea, n-a exercitat un aranjament corect al afacerilor pământului. Răspunsul este că, în răbdarea Sa, Creatorul a pus înaintea ochilor oamenilor mărturia scrisă ce cuprinde scopurile Lui pentru creare, de mii de ani, ca ei să învețe, și n-au învățat. Este aproape timpul ca El să facă o împărțire potrivită și permanentă a tuturor afacerilor societății umane și să „distrugă pe cei ce distrug pământul”, dacă trebuie să se ajungă la asta. (Apocalipsa 11:18) Cei care batjocoresc și întrebă: „Unde este semnul acestor lucruri?” trebuie doar să privească la afacerile prezente de pe pământ, care împlinesc în atâtea moduri tabloul profetic al Bibliei, și apoi să recunoască faptul că așa este.

Dar poate fi găsit în Biblie?

la ele prin ceea ce învață Biblia. Cu toate

Cititorii revistei *Treziți-vă!*

au trimis, în multe exemplare, un anunț despre Cavalerii lui Columb, intitulat: „Dar poate fi găsit în Biblie”? Scopul clar al anunțului este de a arăta că descoperirea acestuia în Biblie nu este o cerință necesară și că Biblia nu este o suficiență „regulă a credinței”, ci necesită adăugarea credinței. Motivul pentru acest efort este că Biserica Romano Catholică deține numeroase învățături și reguli, care nu doar că sunt omise în Biblie, dar nici măcar nu se face aluzie

acestea, ideea generală este că Biserica Catholică a adăugat, pur și simplu, anumite lucruri care nu sunt esențiale și pe care alte denomi-națiuni religioase le resping. Sunt mai multe lucruri de discutat aici. Dar, să examinăm anunțul, puțin mai departe.

Citim: „Creștinismul n-a început cu Biblia. A început odată cu venirea lui Cristos.” Deși aceasta exprimă o realitate, nu spune întreaga chestiune: și din moment ce scopul este

de a discreditat Biblia, ca și călăuză suficientă pentru creștini, merită o examinare suplimentară: Este remarcabil cât de apropiat este creștinismul, chiar de la început, cu Scriptura (care, fără îndoială a precedat creștinismul). Cristos și-a demonstrat propria calitate de Mesia din Cuvântul lui Dumnezeu, iar la botezul său a spus: „Doamne, vin (în sulul cărții este scris despre mine) să fac voința Ta, Dumnezeule!” – Psalmul 40:7,8; Evrei 10:7.

Chiar înainte să-și înceapă serviciul, el a folosit lucrurile scrise, pentru a-l respinge pe ispititor, referindu-se în mod loial la Cuvântul lui Dumnezeu (Luca 4:4,8,12) Apoi, anunțându-și serviciul la Nazaret, el a făcut, din nou, apel la Biblie, citând din profetul Isaia. (Isaia 61:1,2) Pe parcursul serviciului său, Isus a făcut apel, în mod constant, la Cuvântul scris al lui Dumnezeu, spunând, de nenumărate ori: „*este scris*”. El n-a citat tradiția decât pentru a o condamna (Matei 15:3-9) Chiar după învierea sa, el și-a instruit discipolii din Biblie, nu spunând că ei erau înceți să creadă *în el*, ci că erau „înceți la inimă să creadă tot ce au spus profeții”. (Luca 24:25) Cu siguranță, creștinismul n-a început fără Biblie.

Anunțul menționează că Biserica este „stâlpul și sprijinul” adevărului (1 Timotei 3:15) Dar cum a fost biserica timpurie stâlpul (sprijinul) adevărului? Evident, ținând tare la Cuvântul vieții, nu împingându-l undeva în plan secundar. (Filipeni 2:16, *Moffatt*) Apostolii, ca și Maestrul, au citat mereu din Cuvântul lui Dumnezeu, ca sprijin pentru predicarea lor.

În continuare, se face o încercare de a insinua îndoială, spunând: „Ultima parte a Bibliei, scrisă de Sf. Ioan, ... n-a fost încheiată decât la 60 de ani după crucificarea lui Cristos”. Partea pe care a scris-o Ioan, deși are mare valoare, în special astăzi, este simbolică și profetică în cea mai mare parte, și evident Domnul n-a văzut nevoia de a grăbi scrierea ei. Dar acest lucru nu înseamnă că Biserica nu a avut Biblia atunci. Ei i-au avut pe apostoli, în timp ce aceștia își făceau serviciul, iar după moartea apostolilor, inclusiv a lui Ioan, au avut scrierile lor, iar acestea, prin providența lui Dumnezeu, au completat Înregistrarea Sacră, făcând-o un întreg armonios.

Este un fapt remarcabil că primii creștini au avut Cuvântul aproape complet, scriind în timpul generației care a fost martoră la moartea lui Isus Cristos. Ei au avut trei înregistrări despre viața lui Cristos, una dintre ele în jurul anului 41 D.C., doar la opt ani după moartea lui Isus. De asemenea, ei au avut bogatele scrieri ale apostolului Pavel, epistolele lui Petru, Iuda și Iacov. Au rămas să fie adăugate doar cele trei scurte epistole ale lui Ioan, împreună cu evanghelia sa, care, între timp, a circulat oral, fără îndoială, și în cele din urmă Apocalipsa, pentru a completa Canonul. Și toate acestea au fost furnizate înainte ca ultimul din acea generație să dispară.

Având în vedere aceste fapte, se vede că acel anunț este un vicleșug, când spune că „până la aproape 400 de ani după ce Isus a murit pe cruce n-a existat nimic care să semene cu

Biblia, în actuala ei formă.” Ca și cum *forma* făcea vreo diferență. Este evident că ei *au avut* Biblia din cuvintele lui Polycarp, discipolul apostolului Ioan, care le-a scris (anul 107 A.D.) filipenilor: „Am încredere că sunteți bine instruiți în Sfânta Scriptură și că nu vă este nimic ascuns.” Cu siguranță că el nu le-ar fi scris aceste lucruri filipenilor, dacă nu ar fi avut acces la Biblie.

Urmează: „Distribuirea la scară largă a Bibliei, așa cum o cunoaștem astăzi, a fost imposibilă până la inventarea tiparului, adică la 1400 de ani după moartea Salvatorului. Prin ce „regulă a credinței” au trăit milioanele de creștini în timpul acelor 1500 de ani?” Acest lucru nu este relevant, căci dacă era de așteptat ca primii creștini din zilele lui Polycarp să fie bine instruiți în Sfânta Scriptură, era, de asemenea, de așteptat ca și creștinii de mai târziu să aibă acces la Biblie. De pildă, Biserica Romano Catolică, argumentând din alt punct de vedere, va insista că înainte de Luther (deci înainte de inventarea tiparului), circulau multe Biblii în limbajul poporului. Tot ei susțin că, adesea, călugării își petreceau tot timpul copiind Biblia, în latină, pentru a *putea* fi distribuită într-un număr mai mare poporului, dacă însăși Biserica Catolică n-ar fi împiedicat acest lucru, așa cum a făcut adesea. Totuși, ea a fost pusă în circulație.

Tradiția contrazice Scripturile

Apoi, anunțul face mult tam-tam despre faptul că există atâtea denominațiuni protestante, deși ignoră dezbinările din interiorul Bisericii Romano Catolice, a cărei „unitate” este mai mult aparentă decât reală. Dar ceea ce este mai important este că principala vină a denominațiunilor nu este diferența lor una față de alta, ci asemănarea lor cu catolicismul, în majoritatea doctrinelor importante. Aici efectul tradiției se arată foarte clar. Nu că Biserica Catolică a făcut unele adăugiri la Biblie, care sunt de importanță secundară, ci că sunt învățate și crezute lucruri ce sunt în contradicție completă cu Biblia. În alte cuvinte, tradiția *contrazice Biblia în învățături fundamentale*. Această contradicție este evidentă în principalele doctrine care sunt învățate:

1. Doctrina conștienței sufletului între moarte și înviere, pe care Scripturile nu o învață, Ecleeziastul 9:5,10.
2. Doctrina „chinului veșnic” al celor nesalvați, este de asemenea nescripturală, (Psalmul 37:20; Ezechiel 18:4; Romani 6:23) și multe alte declarații la fel de clare.
3. Doctrina egalității Tatălui, Fiului și a spiritului sfânt, care nu este învățată niciunde în Scriptură. (1Corinteni 8:6; Ioan 14:28)
4. Doctrina arderii literale a pământului la „sfârșitul timpului”. (Ecleeziastul 1:4; Isaia 45:18)

5. Doctrina „dreptului divin” al clerului, al regilor și al altor conducători ai națiunilor. (Ioan 18:36; 1Ioan 5:19, ASV)

Nici una din aceste învățături nu va sta în picioare în fața testului de cercetare a Bibliei. Acest lucru este ceva ce poate fi dovedit din Scripturi de orice persoană rațională. Pe de altă parte, adăugarea tradițiilor nescrypturale a întreținut aceste erori.

Pe lângă erorile de mai sus, împărtășite de protestanți și romano-catolici, mai sunt altele pe care protestanții le-au respins, cum sunt următoarele:

1. Doctrina Purgatoriului
2. Doctrina rugăciunii pentru cei morți și la cei morți.
3. Doctrina venerării extreme a mamei lui Isus.

La nici unul din aceste lucruri nu se face aluzie în înregistrarea din Scriptură, despre viața bisericii timpurii. Și pentru că această înregistrare acoperă timpul apostolilor, nu este ciudat că aceste înregistrări familiare au omis complet majoritatea regulilor și doctrinelor principale? Ar fi fost atât de diferite tonele de scrieri de actuala stare de lucruri, așa cum este cazul, dacă biserica ar fi fost asemănătoare cu Biserica Romano Catolică, de astăzi? Răspunsul este evident. Ele nu sunt menționate pentru că n-au existat și nici măcar nu sunt în armonie cu ceea ce este menționat. Din nou, se arată că tradiția este nesănătoasă și neadevărată.

Biblia este călăuză, nu tradiția

Anunțul încheie cu o invitație pentru cititori de a „examina regula credinței primilor creștini”, scriind pentru broșură. Broșura completează anunțul, dar eșuează să demonstreze că primii creștini nu au făcut altceva decât ce arată că au făcut cartea Faptele Apostolilor și scrierile apostolilor. Aceste scrieri adevărate accentuează locul proeminent al Bibliei (nu al tradiției) în biserica timpurie.

Timotei cunoștea Scripturile din copilărie și Pavel a spus că aceleași Scripturi „pot să te facă înțelept spre salvare, prin credință în Isus Cristos”, cunoștință ce a fost transmisă mai departe prin predicarea apostolilor și ulterior prin scrierile lor. Din nou, el l-a îndemnat pe Timotei să dea exemplu în folosirea Cuvântului adevărului, spunând că „toată Scriptura este dată prin inspirația lui Dumnezeu și este profitabilă pentru doctrină, pentru mustrare, pentru corectare și pentru instruire în dreptate, ca omul lui Dumnezeu să poată fi perfect, complet echipat pentru orice faptă bună.” (2 Timotei 3:15-17)

Pavel a demonstrat astfel că Scriptura era o regulă a credinței adecvată și desăvârșită, capabilă să echipeze complet pe omul lui Dumnezeu. El n-a menționat tradiția ca având valoare egală, sau că este de ajutor. El a ignorat-o. Având în vedere acest fapt, declarația lui

de la 2 Tesaloniceni 2:15, citată în anunț, pentru „a dovedi” poziția catolică, este arătată ca irelevantă. Pavel se referă aici doar la anumite *instrucțiuni* particulare (AAT) El nu recomanda tradiția, așa cum este astăzi înțeleasă de Biserica Catolică.

Cu altă ocazie, când pleca de la efeseni, el le-a recomandat pe Dumnezeu și Cuvântul harului Său (nu tradiția). Acest Cuvânt, spunea el, putea să-i zidească și să le dea o moștenire

printre toți cei sfințiți. (Faptele 20:32) Da, cartea care arată, într-adevăr, regula credinței urmată de primii creștini este cartea Faptele Apostolilor. Și ea arată că ei au aderat strâns la Biblie, Cuvântul lui Dumnezeu, care era completat în zilele lor. Primii creștini chiar au făcut ceea ce anunțul sugerează să „nu fie făcut”, căci ei „cercetau Scripturile să vadă dacă ce-i învățau apostolii putea fi găsit în Biblie. Pentru aceasta ei au fost lăudați, nu condamnați. (Faptele 17:11).

Raport despre viața din sălbăticie

În fiecare an omul învață din ce în ce mai multe despre minunile creației. De exemplu, cei care înțeleg limbajul necuvântătoarelor au descoperit că albinele necuvântătoare folosesc un limbaj-semnal propriu, pentru a-și spune una alteia unde se găsește nectar.

Cercetașii sunt trimiși dimineața devreme, pentru a studia zona, și după ce se întorc își transmit informația una alteia, prin intermediul unui dans pantonim. În acest „dans al mierii” poziția luată de corpul dansatorului față de poziția soarelui arată în ce direcție trebuie să o ia. Asemenea insularilor din South Sea, care dansează, fiecare mișcare are o însemnătate, a cărei interpretare îi spune tovarășei surioare nu doar în ce direcție să o ia, ci și cât de departe să zboare pentru a ajunge acolo. Câți culegători de miere trebuie să meargă depinde de întinderea și bogăția câmpului, de aceea dansatoarele arată aceasta prin mișcărilor lor.

Experimentele asupra efectului zgomotului de

la motorul avioanele cu jet au descoperit că undele cu frecvență înaltă pot cauza moartea șobolanilor și a porcilor de Guineea. Energia vibratoare a sunetului se transformă în căldură în contact cu blana lor, care, la rândul ei, coagulează proteinele din corp. Când blana este tunsă, animalele pot să reziste la undele de sunet aproape la fel ca omul. Prin urmare, data viitoare când vei invidia animalele cu blană că au abilitatea de a le crește o nouă garderobă, amintiți-vă că acestea nu se confruntă cu lipsă de materiale sau greutate economice, ci cu avioane cu propulsie. Mai bine să fi o creatură vie, fără blană, decât un animal companie mort.

În orașul New York raconii se găsesc foarte greu. După o urmărire haioasă de trei ore, unul dintre ei s-a refugiat în vârful unui copac. Când au fost aduse o scară de 30 picioare și o prăjină de

40 picioare, raconul s-a cocoțat în alt copac. Apoi a urmat o a doua scăpare și o a treia, până când a fost capturat, în cele din urmă, în al patrulea copac. Într-o altă parte a orașului unul a mușcat-o de picior pe doamna Holland. Mai târziu și-a înfipt puțin dinții într-o altă doamnă. Apoi a venit poliția, raconul a mai mușcat ceva, dar de data aceasta a mușcat țărâna cu un glonț în cap.

În timp ce papa era ocupat să lupte cu dăunătorul „roșu”, termitele au invadat părțile cele mai secrete ale Vaticanului. Insectele au lansat un atac învăluit și și-au croit drum, prin ziduri și coloane, până în centrul arhivelor papale, înainte să fie descoperite. Când a fost găsită o coloană în zidul gros de șase picioare al *Cortile del Pallagallo*, ce conducea spre camerele private ale secretariatului de stat, doar imaginați-vă tristețea și umilința de pe fețele foarte laudăroase ale Gărzii, care are datoria de a ține la distanță toți intrușii. Cealaltă coloană de furnici a invadat apartamentul cardinalului Angelo Mercati, arhivar și bibliotecar papal. Într-o depeșă a Serviciului de Știri *Reuter* se spune: „Până să fie descoperită invazia, termitele și-au croit drum prin mai multe cărți și documente și au transformat pelerina de cermonii a cardinalului într-o grămadă de pudră gri și au ros o grindă de stejar până la punctul în care era gata să se prăbușească pe patul cardinalului”. Furnicile în pat sunt la fel de rele precum furnicile în pantaloni.

Luând exemplu din natură, constructorii de case își înfrumusețează împrejurimile cu arbuști, flori și copaci adecvați. Ei caută să se întoarcă spre modul natural de trai, construind ferestre mari, în încercarea de a aduce în casă ceva din acest peisaj verde. Din acestea, anotimpurile sunt privite confortabil. Pe măsură ce frunzișul toamnei se veștejește și în cele din urmă își

pierde ultimele culori strălucitoare, priveliștea pare rece, mohorâtă.

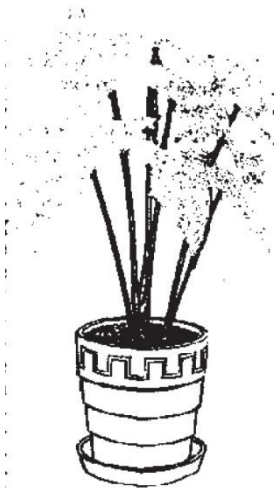
Dar acum, în loc să lăsați iarna să vă distrugă complet frunzișul verde dinaintea ochilor, de ce nu vă procurați niște plante de casă? De fapt, aduceți iarna în casă ceva din acel peisaj de vară, de afară. Plantele vor fi o adevărată plăcere atunci când zăpada, gheața și vântul șuierător vă vor ține în casă. Veți fi

mulțumiți când veți vedea plantele crescând într-o formă plăcută, când vor face flori minunate, fără să băgați deloc în seamă vântul iernii ce suieră la câteva picioare distanță. Alte motive pentru acest hobby interesant de a crește plante de cameră sunt că acestea sunt decorative și sănătoase. Mobilierul de interior poate părea dur și sărăcăcios, dacă nu există plante vii, cu formă minunată, care să completeze forma ascuțită a stilului simplu și marginile de oțel ale mobilei cu design modern. Ele sunt sănătoase pentru că necesită o anumită cantitate de aer proaspăt, soare și umiditate.

Pentru a avea succes, ca în orice alt domeniu, trebuie să fiți foarte interesați de ele. Trebuie să înțelegeți cum trăiesc. Toată lumea știe că plantele de orice fel, mai puțin ciupercile și alte plante fără clorofilă, au nevoie de lumină pentru a crește. Asta este prima cerință. Lumina înseamnă viață pentru ele, căci fără ea, plantele cresc fusiforme și mor. Unele plante, precum mușcatele, au nevoie de mult soare pentru a înflori. Cu toate acestea, există o mare varietate de alte plante care cresc și înfloresc cu succes cu doar câteva ore de soare pe zi, pe care îl pot primi de la o fereastră aflată la vest sau la est. Multe altele înfloresc bine dacă sunt expuse la nord și vor căpăta o culoare lucioasă, în timp ce altele, precum violeta africană, chiar vor înflori acolo.

O fereastră mare, cu un pervaz spațios, este locul cel mai bun de a aranja o grădină la fereastră. Uneori pervazurile pot fi extinse prin adăugarea unei scânduri sau a unei table, care să fie bine fixată, pentru a susține greutatea ghivecelor de flori. Veți fi încântați să vedeți o masă de verdeață armonioasă: ferigi, pentru efectul tropical de frunze, begonii, pentru flori și variații de frunze, plante cu frunziș și pin veșnic verde în mininatură, pentru plante exotice. Violetele africane și gloxinia animă decorul cu frumusețea rafinată a florilor lor catifelate. Plantele cățărătoare vor adăuga ceva la decorul floral și luxuriant de vară, de la fereastră, în timpul iernii.

Temperatura pentru majoritatea plantelor de cameră ar trebui să fie scăzută, excepție făcând cactușii și alte specii tropicale. Cea mai bună temperatură este sub 70 de grade Fahrenheit, de preferat între 55 și 70. Majoritatea caselor, în pofida umidității crescute din exterior, au aer foarte cald, produs de sistemele de încălzire. Dacă nu se folosesc umidificatoare, sau nu sunt puse vase cu apă pe radiatoare, acest aer uscat nu este potrivit deloc pentru plante. Observați cât de bine cresc plantele în sere. Miroșiți aerul de acolo, cu prima ocazie când veți intra într-o seră, și observați ce umezeală este. Ele cresc bine acolo datorită temperaturii relativ scăzute și a umidității crescute. Încercați să

păstrați condiții asemănătoare în jurul grădinii de la fereastră.

Cum să faci o grădină la fereastră

Faceți rost de o tavă rezistentă la apă sau de o cutie din metal. Acestea furnizează un loc bun de pus ghivecele și de a proteja pervazurile de apa ce le-ar putea stropi când le udați. Puneți la fund câțiva inchi de pietriș. Puteți folosi chiar un strat subțire de mușchi. Asigurați-vă că ghivecele nu vin în contact cu apa sau nu stau pe ea. Dacă există un radiator sau altă sursă de căldură sub plantă, sau foarte aproape de frunzele ei, sau încălzește ghiveciul, puneți o scândură protectoare, ca să împiedicați contactul direct cu ghivecele sau cu plantele.

Există o mare varietate de recipiente ce pot fi obținute de la florari, sau de la alte magazine, pentru plante decorative. Sunt multe ghivece lucioase, sau din plastic, ce pot fi folosite pentru un aranjament mai bun. Unele sunt în formă de animale, iar altele au forme mai ciudate. Acestea au un ornament aparte dacă sunt folosite pentru o singură plantă și nu pentru mai multe la un loc. Referitor la noile ghivece de lut, udați-le până ce absorb cât mai multă apă, înainte de a le folosi, altminteri vor extrage toată apa din sol.

Dacă folosiți ghivece care nu au găuri de scurgere la bază, precum vasele ornamentale în formă de animale, trebuie să vă asigurați că la baza vasului se află suficient

pietriș sau bucăți sparte de ghiveci, pentru a permite o anumită scurgere. Cantitatea de apă pusă la plantă trebuie să fie limitată, pentru a evita colectarea la bază de surplus de apă, sau acidificarea solului. La aceste tipuri de recipiente adăugați puțin cărbune pentru a face solul bazic

Acum că sunt gata locul, amplasamentul și echipamentul, care sunt regulile pentru îngrijirea plantelor de cameră? În ce fel de sol să-mi pun plantele, când și cât de des să le ud? Amintiți-vă, plantele sunt lucruri vii și vor răspunde la un tratament adecvat. Cerințele diferă: fiecare este unică. Regulile rigide nu vor aduce succes, ci vei constata, ca îngrijitor de plante, că *poți învăța cerințele de la ele*. După ce veți experimenta puțin, furnizând necesitățile de bază, dictate de mediul natural din care vin plantele, veți afla, în curând, cum să creșteți plante de cameră.

Au nevoie de apă și sol.

Cerințele pentru o dezvoltare sănătoasă sunt identice cu cele pentru om. Hrană bună, care este solul potrivit, mult aer proaspăt, apă, atât pentru spălarea plantei, cât și pentru hrănit prin sol, soare și aer proapăt cu temperaturi potrivite, vor aduce succes. Lumina furnizează putere de dezvoltare, aerul pe care îl respiră prin frunze și înlătură umezeala prin evaporare; pentru o sănătate mai bună furnizați aer umed. Solul furnizează hrana brută, care trece, prin rădăcini, la tulpină și frunze. Acolo, acțiunea luminii asupra

clorofilei face ca hrana și apa să fie transformate într-o formă pe care planta o folosește pentru a hrăni celulele de creștere care le alcătuiesc structura.

Așa cum poate știți, diferite plante au nevoie de tipuri diferite de amestec de soluri. Unele înfloresc cu o dietă săracă din sol uscat, nisipos, pietros, cum sunt cactușii. Altele, precum ferigile, begoniile și violeta africană necesită un mix bogat de sol fibros și frunzos, cu multă materie organică și puțin nisip. Un amestec bun, pentru folosință generală, având în vedere că un procent mare din plantele de cameră cresc într-un sol mai sărac, este alcătuit din două părți de pământ de grădină bun; o parte din nisip curat (pentru aerisire și scurgere) și o parte de compost (humus sau alcătuit din frunziș). Humusul face solul moale și fragil, cu putere de a reține apa. Pentru plantele ce au nevoie de un sol mai bogat și moale, adăugați o linguriță de făină de oase la fiecare recipient de cinci inchi.

Fiecare plantă diferă în ce privește nevoia de apă. Aceasta mai depinde și de starea vremii sau de cameră. Dacă în cameră este cald și aerul este uscat, plantele se usucă mai repede și au nevoie să fie udate mai des. Anumite plante, precum cele cu frunze catifelate sau catușii, au nevoie de apă mai rar, pentru a stimula condițiile din deșert. Ferigile, violetele africane și begoniile au nevoie de apă mai des și mai multă. O regulă bună este de a lăsa suprafața solului să se usuce înainte de a adăuga mai multă apă. Udatul excesiv face mai

mult rău decât lipsa apei. Unele plante preferă apa de la bază și plantele ce ajung în stare latentă ar trebui să fie udate în descreștere treptată.

Plante cu frunze

Plantele cu frunze sunt cele mai ușor de crescut, pentru că au nevoie de puțină lumină și atenție. Multe vor crește doar în apă, fără lumina directă a soarelui. Frunzișul lor frumos, adesea împetrișat cu diferite forme, oferă un decor natural, într-un cadru mohorât. Cele care cresc ușor în apă sunt filodendronii, plantele chinezești veșnic verzi și nephthytis. Ferigile adaugă o splendoare tropicală priveliștii verzi. Frunzele arcuite se desfac ușor din ondulerile așezate aproape de baza plantei. Solul în care cresc trebuie să fie bogat în humus și trebuie udat mai des în perioada de creștere. Trebuie mare atenție ca vârful sau marginile frunzelor să nu fie rupte sau atinse de ceva, altminteri vor afecta creșterea funzei și forma finală a plantei. Ele au nevoie de spațiu suficient pentru a-și etala frunzele. Mărimea ferigilor variază de la ferigi în formă de sabie, la mici ferigi în formă de păianjen. Feriga *Asparagus*, care nu este o ferigă adevărată, se comportă ca un spray la fel de delicat și fin ca oricare altul din casă. Grădina de la fereastră ta nu va fi completă fără o ferigă.

Dracaena, numită uneori plantă de porumb, pentru că îi atârână frunzele din centrul tulpinei ca la porumb, are frunze verzi strălucitoare, cu margini albe sau gălbui, ce cad paralel cu marginile frunzelor. Unele varietăți

extrem de frumoase au marginile colorate în trandafiriu, cu o coroană de noi frunze de culoare roz-clar, cu efect de inflorescență. Obișnuita plantă *Coleus* vă va încânta întotdeauna cu un minunat aranjament al frunzelor, aducându-vă toată strălucirea toamnei. Planta *Croton* este de la tropice, cu frunze lungi, înguste și vâscoase, de culoare strălucitoare. Puteți avea culoare întotdeauna, fără flori. Adăugați la colecție o altă plantă, *Caladium*, crescută pentru frunzele ei minunat colorate și pentru grația conturului. Pentru a face *Caladium*-ul să arate minunat, alegeți o plantă cu echilibru în culoare, cu mijlocul de culoare roz și îndreptați asupra ei lumina unei lămpi, pentru o lumină de seară. Practic, va străluci de culoare.

Pinul Araucaria, sau *Pinul Norfolk Island*, este micuțul pin cu ramuri concentrice, cu un frunziș variat. Acesta este un perfect copac în mininatură. Ramurile cresc în spirală în jurul tulpinii principale. Pentru a păstra forma perfectă această plantă trebuie rotită cu regularitate. Într-o grădină la fereastră, forma ei contrastează puternic cu forma celorlalte plante.

Dacă se agață coșulețe suspendate pe trei corzi ale copacului, acestea furnizează minunate locuri aeriene pentru agățarea de flori sau plante cu frunze.

Plante cu flori

Gloxiniile și *Violetele Africane* sunt foarte asemănătoare și fac parte din aceeași familie. Frunzele păroase ale amândurora sunt precum catifeaua. *Gloxinia*, pe care unii o consideră mai drăguță, își are originea din America tropicală, în timp ce violeta este din Africa, așa cum o spune și numele.

Gloxinia are flori catifelate, în formă de clopoțel, ai cărei hibrizi produc inflorescențe de patru sau cinci inchi, de o parte și de alta. Ele au o gamă de culori, de la culoarea lavandei și violet, la roz și roșu aprins. Albe la mijloc și cu margini roz sau de culoarea lavandei, sau invers, culoare închisă la mijloc și mai luminoasă la margini, face posibilă o alegere vastă. Variațiile zburlite și împestrițate sunt fără rival în frumusețe.

Florile *Violetei Africane* sunt mai puțin spectaculoase decât ale *gloxiniei*. Florile asemenea violetei au o gamă de culori de la roz, alb, roșu și câteva nunațe de albastru și lavandă. Ele vor crește fără lumina directă a soarelui, dar se bucură de soarele de dimineață, la o fereastră de la răsărit, iarna, și de toată lumina la o fereastră de la nord, vara.

Ar trebui să fie pe listă și *Cactusul de Crăciun*, căci minunatele flori roz-cireșii preferă timpul anului când celelalte plante poate stagnează. Această plantă nu este greu de crescut. Pentru alte plante de interior cu flori încercați mușcatele, la o fereastră cu soare;

lantana, arțarul cu flori și multe altele. Planta *Amaryllis*, având o contribuție spectaculoasă pentru Brazilia, se crește pentru bulbii mari. O mare tulpină goală pe interior se înalță și din ea cresc cinci sau șase flori, ca o trompetă. Unele flori măsoară 7 inchi. Pot avea culoarea alb, roz, roșu și portocaliu, cu variații. Primăvara trecută a fost expusă la Târgul Internațional de Flori din New York una rară, de culoare albastru. Alți bulbi care vor face flori primăvara și care merită crescute pentru mirosul lor, sunt narcisele și zambilele.

Begoniile

Begoniile se află pe lista plantelor obișnuite de cameră. Majoritatea sunt destul de ușor de crescut. Varietatea cu frunze mici, folosite adesea ca plante-borduri la grădinile în aer liber, se numesc *semperflorens*, deoarece înfloresc continuu. Florile lor bogate vin într-o varietate simplă sau dublă și cresc în formă de tufiș. Apoi varietatea cu frunze mari, crescute pentru frunzișul lor ornamental, au rădăcina fibroasă. Dintre

aceste tipuri interesante cu frunze subțiri și tulpini păroase, *Begonia Roșie* este una dintre cele mai remarcabile. Unele tipuri au frunze mari, spectaculoase, argintii, cu flori greu de remarcat. Alte varietăți au nervuri argintii sau violet. Frunzele sunt diferite în contrast cu altele.

Pentru florile lor extraordinare, încercați begoniile cu flori mari, cu rădăcini tuberoase, ai cărei hibridi produc flori precum trandafirul și camelia. Alte flori sunt singure sau mănunchi, în timp ce altele au formă de narcisă galbenă, în afară de faptul că au multe culori diferite.

Respectând câteva cerințe simple, plantele de cameră vă vor răsplăti cu o bogată creștere, cu inflorescențe de toate culorile și vă vor oferi plăcerea și satisfacția de a realiza cu succes un proiect aparent dificil. Purtați-vă frumos cu ele și ele vor fi premiul vostru decorativ, ce aduce decorul din exterior în interior.

„Căsătoriți-vă în Domnul!”

Poporul consacrat al lui Iehova se află în această lume, dar nu este o parte a ei (Ioan 17:14-16; 15:19) Ei se află într-o poziție asemănătoare cu a lui Avraam, când călătorea în țara Canaan. Așa cum creștinii sunt sfătuiți să se păstreze separați de această lume veche, contaminată, tot la fel Avraam s-a păstrat separat de locuitorii Canaanului. El n-a păcătuit, aderând la închinarea lor religioasă, și chiar a evitat o asociere strânsă cu ei, de teama de a nu împrumuta unele din formele lor demonice de închinare. El și-a apărat cercul familiei să nu fie stricat de idolatri păgâni, sau să fie invadat de ei prin legături de căsătorie. Avraam i-a zis slujitorului său de încredere: „Jură pe DOMNUL, Dumnezeul cerului și Dumnezeul pământului, că nu vei lua de soție pentru fiul meu dintre fiicele canaaniților, în mijlocul cărora locuiesc; ci vei merge în țara mea, la rudele mele, și vei lua o soție pentru fiul meu, Isaac”. (Geneza 23:3,4)

Nu doar că fiul lui Avraam, Isaac, a fost protejat de închinarea la demoni, prin legături de căsătorie cu canaaniții, ci și fiul lui Isaac,

Iacov, a primit o soție din țara îndepărtată a propriului său popor și nu dintre vecinii canaaniți. „Isaac l-a chemat pe Iacov, l-a binecuvântat, l-a însărcinat și i-a zis: Să nu-ți iei soție dintre fiicele Canaanului. Scoală-te, mergi la Padan-Aram, în casa lui Betuel, tatăl mamei tale și ia-ți o soție de acolo, dintre fiicele lui Laban, fratele mamei tale!” (Geneza 28:1,2)

Cu secole mai târziu, după ce izraeliții au mers în Egipt, după ce au fost eliberați din robia egipteană și în timp ce se aflau în pustiu, în drum spre Țara Promisă, Canaan, Iehova Dumnezeu le-a dat legi călăuzitoare, dintre care una spunea: „Când DOMNUL Dumnezeul vostru vă va aduce în țara pe care o veți invada prin cucerire și va îndepărta din cale mari națiuni precum: hetiiții, ghirgasiții, amoriții, cananiții, periziții, heviții și iebusiții, șapte națiuni mai mari și mai puternice decât voi; Când DOMNUL Dumnezeul vostru îi va lăsa la mila voastră și îi veți înfrânge, trebuie să fiți siguri că îi veți extermina, fără să faceți legământ cu ei sau să le dați ceva; să nu faceți legături de căsătorie cu ei, să nu vă dați fiicele

în căsătorie fiilor lor, nici să nu le primiți fiicele pentru fiii voștri; căci vă vor întoarce fiii să nu mă mai urmeze, ca să servească dumnezei străini”. (Deuteronomul 7:1-4, AAT)

Atât de importantă a fost această ocrotire a poporului consacrat al lui Dumnezeu, de contaminare prin relații apropiate cu închinătorii la demoni, încât Iehova încorporează, din nou, în Legea sa divină, această instrucțiune ce interzice relațiile de căsătorie, spunând: „Ca să nu deveniți una cu națiunile, să treceți la dumnezeii lor, să le aduceți jertfe dumnezeilor lor, fiind de acord să vă împărtășiți din jertfele lor, să vă căsătoriți fiii cu fiicele lor, care se vor duce după dumnezeii lor și-i vor determina și pe fiii voștri să facă la fel.” (Exodul 34:15,16, *Moffatt*)

După ce Israel a intrat în Canaan și a câștigat multe victorii asupra dușmanilor lor, încă era esențial ca israeliții să fie avertizați cu privire la relațiile cu păgânii, inclusiv relațiile de căsătorie. „Prin urmare, fiți foarte curajoși să respectați și să faceți tot ce este scris în cartea legii lui Moise, ca să nu vă abateți de acolo nici la dreapta, nici la stânga; ca să nu ajungeți printre aceste națiuni, care rămân în mijlocul vostru; nici să nu amintiți numele dumnezeilor lor, să nu jurați pe ei, să nu le slujiți, să nu îngenunchiați înaintea lor, ci să rămâneți lângă DOMNUL Dumnezeu vostru, așa cum ați rămas până acum. Altminteri, dacă vă întoarceți cumva și rămâneți alături de rămasășita acestor națiuni, care rămân în mijlocul vostru, veți face legături de căsătorie cu ei, vă veți duce la ei și

ei vor veni la voi, să știți, cu siguranță, că DOMNUL Dumnezeu vostru nu va mai înlătura dinaintea voastră aceste națiuni, ci vor fi niște curse și capcane pentru voi”. (Iosua 23:6-8, 12,13)

Dar au existat întotdeauna israeliți care credeau că sunt suficient de puternici spiritual să se căsătorească cu femeile străine, să se bucure de legăturile căsătoriei și în același timp să se împotrivescă efectelor ce prind în cursă ale religiilor demonice ale soțiilor lor. Totuși, sfatul bun și porunca lui Dumnezeu n-au putut fi ignorate, cu scuză, nici măcar de cel mai înțelept om din acele timpuri vechi. Acel om a fost înțeleptul rege Solomon. Despre el este scris că a iubit multe femei străine, și-a luat soții din mijlocul națiunilor păgâne, din împrejurimi, și „soțiile i-au întors inima după alți dumnezei, iar inima lui nu a fost perfectă față de Iehova, Dumnezeu Lui”. Această neascultare cu voia a venit după ce Dumnezeu îl avertizase pe Solomon, după ce El „îi poruncise despre lucrul acesta, ca să nu meargă după alți dumnezei, dar el n-a respectat ce-i poruncise Iehova”. (1Regi 11:1-11, ASV; vezi și Ezra 9:1,2)

Se simte vreun creștin, astăzi, mai înțelept decât Solomon, destul de puternic să se împotrivescă singur invaziei curselor subtile ale demonilor, prin căsătorie cu cei necredincioși? Simt ei că Iehova exagera în ce privește pericolele căsătoriei cu cei din afara poporului Său consacrat? Sau cred că astfel de restricții nu mai sunt valabile, deoarece nu ne mai aflăm sub Legământul Legii? Atunci să-și

amintească faptul că și în Scripturile Grecești Creștine se găsesc avertismente similare despre separarea de această lume veche. De exemplu: „Nu vă înjugați la un jug inegal cu cei necredincioși! ... ce parte are cel credincios cu cel necredincios? De aceea, ieșiți din mijlocul lor și separați-vă!, zice Domnul.” (2Corinteni 6:14,15,17)

Căsătoria unui creștin consacrat cu un necredincios are ca rezultat un jug inegal și nu poate ajuta, ci produce presiune, încordare și ceartă. Toți ar trebui să-și amintească faptul că legăturile de căsătorie aduc lanțuri pe termen lung, deoarece în curtea de judecată a lui Dumnezeu ele nu pot fi desfăcute cu ușurință, ca un lucru neînsemnat, pentru cauze minore, sau alte motive, decât curvia din partea partenerului necredincios. Aceste legături pot adăuga responsabilitate și restricții asupra libertății, care va dura pe tot parcursul vieții. Din acest motiv, nu doar prima căsătorie, ci și o eventuală recăsătorire, după moartea

partenerului, ar trebui să fie cântărită cu atenție. Apostolul Pavel sfătuiește: „O soție este legată de soțul ei atâta timp cât trăiește. Dar dacă soțul ei adoarme (în moarte) este liberă să se căsătorească cu cine vrea – doar în Domnul.” (1Corinteni 7:39, *Rotherham.*)

Restricțiile puse aici, cu privire la văduvele creștine ce doresc să se recăsătorească, se aplică în egală măsură oricărui slujitor consacrat al lui Dumnezeu ce caută un soț sau o soție, anume să „se căsătorească în Domnul”. Aceasta înseamnă să se căsătorească cu o persoană consacrată ca ea. Dacă un creștin se înjuga la un jug inegal cu un necredincios, aceasta nu conduce la bunăstare creștină, ci este controlată mai mult de pasiune. O astfel de periclitare a intereselor spirituale creștine n-ar putea fi plăcută lui Dumnezeu sau lui Cristos.

Serviciu militar obligatoriu și libertatea conștiinței

De la corespondentul Treziți-vă! din Suedia

În timpul războiului ziarele au scris liber despre martorii lui Iehova, care au refuzat să ia parte la măsurile naționale de apărare, deoarece, ca slujitori ai Celui Prea Înalt, sunt datori să fie absolut neutri față de afacerile națiunilor lumesti. În zilele noastre citim adesea despre tineri dintre martorii lui Iehova, care, atunci când sunt recrutați pentru instruire, iau poziție de neutralitate neclintită, poziție ce îi

trimite adesea la închisoare. Uneori apar în presă anunțuri și comentarii despre aceste cazuri. De exemplu, un editorial din *Nybro Tidning*, din 3 iunie 1949, spunea cum un anume Erik Andersson, din Ludvikn, a fost întemnițat o lună de zile în anul 1944; două luni în 1948 și trei luni în 1949. Comentând această „șocantă tragedie umană”, editorialul spunea, în parte:

Motivul este că el a refuzat, din pricina conștiinței, să facă serviciu militar de orice fel. El este zilnic ocupat ca predicator și convingerea lui este că nu trebuie să renunțe la această vocație în nici o împrejurare. Văzând că a fost deja de două ori în închisoare din acest motiv și acum a fost întemnițat a treia oară, nimeni nu are motive să se îndoiască de convingerea lui sinceră. Omul nu merge la închisoare din proprie voință a treia oară, având în vedere că toate acestea înseamnă suferință mentală serioasă, dacă nu este motivat de o credință puternică.

Aceasta este o tragedie umană șocantă. Este aproape de neconceput că un astfel de lucru s-ar putea întâmpla în luminata Suedie, în anul 1949. ... Nu ne oprim deloc să luăm în considerare crezul acestui om. Din punctul de vedere al cerințelor justiției, acest lucru este neînsemnat. Dacă ar fi fost catolic, ateu sau musulman, nonconformist sau „un om al bisericii”, ar fi fost la fel de absurd să fie pedepsit pentru convingerea lui în acest mod. Legea din Suedia spune: „Conștiința nici unui om nu trebuie să fie obligată” ...

Nu l-am auzit niciodată predicând și nu putem face nici o declarație referitoare la el sau la opiniile lui. Dar se pare că omul este gata să sufere aproape orice pentru convingerile lui. Să pedepsești, să pedepsești și iar să pedepsești la nesfârșit, este ceva înspăimântător, ceva ce aproape refuzi să crezi că este posibil într-un guvern luminat, democratic și cultural.

Vei întreba: Din ce motive refuză acești tineri serviciul militar obligatoriu? Ca răspuns, tipărim următoarele extrase din discursul de apărare, oferit de unul din acești oameni, primăvara trecută:

„Nu este o crimă nici înaintea lui Dumnezeu, nici înaintea oamenilor, ca cineva să fie credincios Domnului pe care el dorește să-l slujească. Dacă aș fi jurat loialitate regelui Suediei, ar fi fost corect să consider o astfel de faptă o acțiune falsă, dacă aș fi renunțat la serviciul acestui rege și aș fi intrat în serviciul altui rege, din altă țară? Eu am jurat loialitate lui Cristos, Regele regilor și Domnul domnilor și mi-am consacrat viața să-l servesc și să-l ascult. Din acest motiv mă simt legat de Cuvântul lui Dumnezeu ... „să ascult mai mult de Dumnezeu decât de oameni”. (Faptele 5:29)

Măsura de a pedepsi o persoană pentru că refuză să renunțe la datoria sa de a asculta de Dumnezeu este echivalentă cu a lipsi pe Dumnezeu de dreptul de a avea slujitori pe pământ, complet separat de scopurile Lui. O astfel de procedură ar trebui să fie nedemnă de o țară ce se pretinde a fi creștină.

Paragraful la care acuzarea face referire împotriva mea arată pedeapsa pentru luptătorul care se face vinovat de insubordonare față de superior. Nu pun la îndoială dreptul puterii statului de a cere ascultare din partea luptătorilor lui. Dar eu nu sunt luptător în armata suedeză. Eu sunt „soldat al lui Isus Cristos”, așa cum se numește

Pavel pe sine și pe frații lui creștini. (2Timotei 2:3,4). Și pentru că nu vreau să mă fac vinovat de insubordonare față de Regele meu Cristos, conștiința mă împiedică să-mi îndeplinesc datoria militară.

Domnule Judecător, mă aflu aici ca un biet urmaș al lui Isus Cristos, acuzat de același delict ca și el, că a vorbit împotriva Cezarului, împotriva puterii statului, și a fost condamnat la moarte de un judecător păgân, care a încercat să-l elibereze când a văzut că era nevinovat. Mă aflu aici înaintea unei Curți de Justiție, unde legea lui Dumnezeu stă pe masa acestei Curți și unde Constituția umană, la care acuzarea face apel, spune: „Judecătorul să judece în armonie cu legea lui Dumnezeu și cu legea împărăției Suediei”....

Martorii lui Iehova din această țară au primit multe sentințe, care n-au fost în armonie cu înțeleapta lege a justiției: „Mai multă atenție să fie dată intenției și însemnătății, decât actului în sine!” „DOMNUL se uită la inimă”, așa

cum se spune în Biblie, la motivul din spatele acțiunilor oamenilor și vă rog, ca și în cazul meu, Curtea să procedeze astfel. (1Samuel 16:7)”

Legea lui Dumnezeu și legea Suediei nu sunt tot timpul în armonie și în astfel de cazuri Curțile preferă, în general, să judece conform legii din urmă. Dar pentru acei indivizi care și-au pus viața la dispoziția Domnului, să fie folosită în serviciul Lui, și care înțeleg seriozitatea poziției lor, nu există alternativă. Și ferice de tinerii care, asemenea celui amintit mai sus, „își aduc aminte de Creatorul lor în zilele tinereții lor” (Ecleziastul 12:1) și „ascultă mai mult de Dumnezeu decât de oameni”. La timpul potrivit ei își vor primi răsplata de la Singurul Judecător și Legiuitoare, Iehova Dumnezeu „care poate să salveze și să distrugă” (Iacov 4:12), de la Cel care poate acorda viață veșnică, fără serviciu militar obligatoriu, într-o dreaptă lume nouă a păcii veșnice!

[Chap. 7: 11.]	ACTS.	[Chap. 7: 10.]
<p>τὸν ἀγορευόμενον ἐκ τῆς Αἰγύπτου καὶ ὅλον τὸν οἶκον αὐτοῦ.</p> <p>Ἦλθε δὲ λιμὴ ἐπὶ ὅλην τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου καὶ Χαναάν, καὶ ὅλησις ἀνάληψις καὶ ἀνάληψις ὑποστάσεων ἐπὶ πατέρας ἡμῶν.</p> <p>Ἀκούσας δὲ Ἰακώβ ὅτι ἐστὶν ἄνους ἐν Αἰγύπτῳ, ἀπέστειλε τοὺς υἱοὺς ἡμῶν πρῶτον. Καὶ</p>	<p>over Egypt, and all his HOUSE.</p> <p>11 ¶ And a Famine came upon all the LAND of Egypt and Canaan, and every man found no PROVISION.</p> <p>12 ¶ But Jacob, having heard that there was Grain in Egypt, sent out FATHERS the first time;</p> <p>13 ¶ and at the second</p>	

Examinați textul de mai sus, de pe o pagină din traducerea *Emphatic Diaglott*, a Scripturilor Grecești. Observați traducerea cuvânt cu cuvânt a textului original grecesc și noua traducere în coloana din dreapta. Mai sunt multe alte aspecte valoroase, care împreună fac remarcabilă traducerea *Diaglott*. Trimiteți astăzi comenzi pentru un exemplar!

Trimit o contribuție de 2 \$, pentru care vă rog să-mi trimiteți un exemplar al traducerii *Emphatic Diaglott*.

Nume..... Oraș.....

Stradă..... Stat.....

J. S. de Indonezia

Pe 16 decembrie a fost ales ca președinte al Statelor Unite ale Indoneziei dr. Sukarno. El a fost ales în unanimitate de votanții din cele șaisprezece state reprezentate. A fost pus în funcțiune, sub jurământ musulman, ziua următoare. Sukarno s-a autodeclarat „un slujitor al poporului, nu stăpânul lor! Timbrele poștale emise l-au comparat pe Sukarno cu George Washington al Statelor Unite ale Americii, pozele lor apărând împreună. Restul purtau imagini cu alți indonezieni proeminenți, comparați cu Lincoln, Hamilton și Franklin.

La Haga (12/21), proiectul de lege ce transfera

Indoneziei suveranitatea asupra Indiilor Olandeze de Est, a devenit lege printr-un singur vot peste cele două treimi necesare. Transferul suveranității a avut loc formal (12/27), deoarece regina Juliana a Olandei a semnat actul de transfer, punând capăt unei domnii a olandezilor, de trei secole și jumătate, în Indiile de Est, și inaugurând uniunea insulelor și a Olandei ca parteneri egali, sub coroana olandeză. Aranjamentul este asemănător cu cel din Comunitatea Britanică. Cu toate acestea, statutul de parteneri egali în realitate este destul de slăbit de faptul că există o investiție străină de două miliarde de dolari în insule, trei sferturi olandeză,

pe care indonezienii trebuie să o recunoască.

Idei de schimbare a planului Marshall

Negocierile ce s-au derulat în Paris, la mijlocul lunii decembrie, au luat în considerare schimbarea planului Marshall. Urma să fie făcută mai degrabă o uniune clară, decât un mijloc de a finanța refacerea producției din Europa. Avea să fie promovat comerțul liber printre națiunile participante, prin furnizarea unui capital central în dolari.

Armate standardizate

La Londra, Ottawa și Washington s-a anunțat, la mijlocul lui decembrie, că U.S., Britania și Canada își vor standardiza armatele și metodele militare. Cu toate acestea, unitatea scopului a fost mai mult evident decât real. Urmează să aibă loc transferarea lui de pe hârtie în practică.

Poziția corectă a Spaniei

Mijlocul lui decembrie a văzut trei kongresmani din U.S., ce au vizitat Spania, încercând să arate acelei țări importanța pe care trebuiau s-o acorde acelor vizite, din care primeau doar câteva. Ei au explicat că nici un membru individual al Kongresului nu putea vorbi în numele întregului corp, nici că acești kongresmani ce călătoresc pe cont propriu ar reprezenta guvernul. Cu toate acestea, unul din grup a reamintit Spaniei că problema ce privea acea țară nu era ce a făcut U.S. pentru Spania, ci ce va face Spania pentru U.S., și că poziția Spaniei în lumea democratică depinde de ce se întâmplă în Spania. În paranteză fie spus, ar trebui observată religia kongresmanilor care oferă Spaniei speranță neautorizată de ajutor financiar și moral. Aceasta are ceva de spus în legătură cu subiectul.

Franco și fermierii

Al treilea Congres național al fermierilor și crescătorilor de animale din Spania, ce a avut loc în 27 decembrie, a făcut apel la Franco, pentru reformele atât de necesare care să le ușureze greutățile. Guvernul spaniol a aprobat (12/21) bugetul pe anul 1950, care suplimentează cu aproximativ 18.000.000 pesetas. Peste 30% din cheltuielile listate sunt pentru forțele armate, exclusiv ale poliției. Șapte procente sunt alocate educației și mai puțin de un procent Ministerului Agriculturii.

Bidault câștigă votul de încredere

Georges Bidault, ce ocupă acea funcție încă din decembrie trecut, după o „lungă domnie” de opt săptămâni, a primit votul de încredere al Adunării, 303297. La sfârșitul anului el a câștigat o altă victorie, obținând o majoritate de 18 voturi, în favoarea măsurilor sale de a crește taxele, pentru a

echilibra bugetul, pentru a continua să obțină ajutorul planului Marshall.

Nu se mai produce oțel

Potrivit cifrelor date de Comisia Economică a S.U.A. pentru Europa (12/22), în Europa nu se mai produc aproximativ 6.000.000 tone de oțel. Capacitatea inefficientă de oțel s-a resimțit în principal în cele mai importante țări producătoare de oțel din Europa, iar revenirea este împiedicată.

Problema copiilor din Olanda

În Olanda vizitatorul este conștient de numărul mare de copii mici, cu obraji rumeni, ce se joacă pe străzi, sau de cei mai mari care se plimbă, în grupuri, pe biciclete, pe arterele principale. Olanda se confruntă acum cu un curent de explozie a nașterilor, iar populația este acum peste 10.000.000, așa încât țara a devenit cea mai dens populată din Europa. Este încurajată emigrarea în Australia, Brazilia și Canada și

se caută o cotă admisă pentru Stele Unite.

Arderi de cărți de comuniști

Potrivit unei depeșe (12/18), țările dominate de comuniști se ocupă acum cu arderea de cărți. Orice carte care nu promovează cauza comunismului în mod clar este desființată. Într-un articol din Tvorba, Pavel Reimann spunea: „Cartea care nu ne ajută să reeducăm oamenii în spiritul socialismului și al teoriei Marxist-Leniniste este o carte dăunătoare. Partidul comunist are mijloace eficiente să oblige achiziționarea de literatură politică”. Dar în țările comuniste vechiul proverb rămâne încă valabil, și anume: „Poți băga un cal în apă, dar nu-l poți face să bea apă”. Se pare că scopul este de a-i face pe oameni să bea apele murdare ale ideologiei comuniste sau altceva.

Schimburi în Ungaria

La mijlocul lui decembrie Ungaria a arestat doi americani ca spioni; a mai arestat și un britanic. S-a spus că s-au făcut mărturisiri. Consulilor american și britanic li s-a refuzat accesul la prizonieri. În consecință, S.U.A a interzis călătoria americanilor în Ungaria. Britania a încheiat discuțiile cu guvernul ungar pe tema relațiilor comerciale. Mai târziu, Ungaria a anunțat o măsură urgentă de naționalizare, afectând tot comerțul și industria, administrate de privați, inclusiv cele finanțate de capital străin. Erau implicate proprietăți industriale americane, britanice, franceze, elvețiene și olandeze din Ungaria.

Bulgaria îl execută pe Kostov

Traicho Kostov, fost vice-premier al Bulgariei, a fost executat prin spânzurare, pe 16 decembrie. El a respins cu dârzenie acuzațiile majore aduse împotriva lui și notate în mărturia scrisă, pe care el a

negat-o în tribunal. Ca o bună măsură, lui Kostov i s-au retras toate drepturile civile, a primit o amendă de 3.500 \$ și a fost deposedat de toate bunurile.

Tribunalul polonez condamnă șase persoane

Tribunalul militar de la Bresian a găsit vinovați de spionaj, pentru serviciile secrete franceze, patru naționaliști francezi, un german și un polonez și a dat sentințe la închisoare de mulți ani. Unele sentințe au fost însoțite și de confiscarea proprietății.

Cununii gratuite

Cununiile civile din Cehia au devenit gratuite din 27 decembrie. Viitorul cuplu nu mai trebuie să plătească nici un penny. Căsătoriile sunt obligatorii, adică pentru a fi căsătorit cu adevărat, trebuie să fii căsătorit de un ofițer de stare civilă. S-a făcut această îngrijire gratuită, deoarece circulau zvonuri potrivit cărora noile cununii civile „vor costa de zece ori mai mult

decât ceremoniile din biserică”. Ne întrebăm, cine o fi scos zvonurile?

Yugoslavia iese din rândul comuniștilor

În luna decembrie a anului trecut Tito a anunțat două triumfuri economice: un nou tratat comercial, de cinci ani, cu Marea Britanie și un surplus în vistieria Yugoslaviei, scoțând acea țară din rândul comuniștilor, în mai multe moduri posibile. Mai departe, a fost semnat un tratat civil, aerian, între Yugoslavia și Statele Unite, ce va permite avioanelor americane de transport civil să folosească spațiul aerian yugoslav și să tranziteze teritoriul yugoslav spre alte puncte. La rândul lor, Statele Unite vor permite avioanelor civile yugoslave privilegii asemănătoare în zonele S.U.A din Austria și Germania. Mai mult decât atât, se are în vedere, pentru Tito, un împrumut de la Banca pentru Reconstrucție.

Grecia își plânge copiii

Guvernul grec estimează că din 1946 partizanii conduși de comuniști au trimis din țară 28.000 de copii greci. Aceștia se află acum în țări comuniste și nu se au în vedere aranjamente pentru repatrierea lor, în pofida faptului că Grecia cere întoarcerea lor. La 29 decembrie, Grecia a instituit o zi de doliu pentru acești copii deportați. Ziarele au fost editate cu chenar negru, steagurile au fost lăsate în bernă, iar locurile de distracții au fost închise. Constantin, ministrul de externe, a avertizat că scopul comunismului era să folosească acești copii în atacuri ulterioare asupra Greciei.

A treia lovitură din Siria

Siria a experimentat o altă lovitură pe 19 decembrie, cea de-a treia din an. Trupele au înconjurat locuința generalului Hinnawi și i-au arestat pe el și pe ajutoarele lui. Thej a instalat un nou

premier, pe Khaled-el-Azem, care a pierdut în prima lovitură. Acum el a fost pus înapoi la conducere.

Viet Nam

Statul Viet Nam, care este alcătuit din Tongking, Annam și Cochinchina, 40% din teritoriul Indo-Chinei, a făcut un pas, pe 30 decembrie, spre statutul de stat în Uniunea Franceză. Afacerile externe și apărarea rămân în mâinile francezilor. Fostul împărat Bao Dai este șeful statului.

Situația din China

La sfârșitul anului s-a raportat că președintele Truman și Consiliul Național de Securitate erau de acord să ia sfârșit ocuparea Formosei de americani, aflată încă sub controlul generalului Chiang Kaishek. Se avea în vedere un ajutor suplimentar pentru naționaliști, iar recunoașterea Chinei comuniste a fost amânată. Generalul Chiang i-a acuzat pe sovietici că îi ajutaseră pe comuniștii chinezi să comită „cea mai

mare crimă din istoria umană”. El a spus că naționaliștii vor lupta până la sfârșit. Nu prea existau semne de îndoială referitor la acel sfârșit.

Enigma MacArthur

În ciuda faptului că noua Constituție japoneză interzice Japoniei să întrețină forțe armate, în mesajul de Anul Nou, generalul MacArthur i-a asigurat pe japonezi că ei nu renunțau la dreptul absolut de auto-apărare împotriva atacului neprovocat. El n-a explicat cum se vor ocupa de lucrul acesta fără arme.

Ziarul anti-Peron a fost oprit

Guvernul argentinian a făcut un minunat cadou de Crăciun ziarului anti-Peron, *El Intransigente*, sub forma unei interdicții a ziarului. Este pentru prima dată când un ziar este interzis pentru că se opune unei semidictaturi. Cu *Nacion* și *Prensa*, două dintre cele mai mari ziare din lume, guvernul folosește tactici de hărțuială, cum ar fi oprirea

liftului în clădirea ocupată de *Nacion*, acuzând de calomnie atât *Nacion* cât și *Prensa*.

Lumina verde pentru Trujillo

Congresul Republicii Dominicane din 26 decembrie a dat președintelui Rafael Trujillo dreptul de a ataca țările vecine, dacă acestea „adăposteau, cu voia, conspiratori revoluționari împotriva Republicii Dominicane”. Președintele a dat asigurări Congresului că puterea ce tocmai i-a fost conferită nu va fi folosită niciodată în acte de agresiune.

Curtea Supremă din Canada

Prim-ministrul Canadei, Louis St. Laurent, a dispus emiterea unei proclamații (12/22) ce face din Curtea Supremă a Canadei ultimul tribunal de apel al țării. Mai înainte, curtea finală de apel din Canada, în chestiuni civile, fusese Comisia Juridică a Consiliului privat din Londra, Curtea Supremă a Imperiului Britanic. La Curtea Supremă a Canadei au fost adăugați doi

judecători, astfel numărul membrilor acesteia ajungând la nouă.

Violență anti-UAW

The United Automobile Workers este un sindicat puternic și are dușmani. Anul trecut au avut loc atentate la viața liderilor acestuia, de două ori. A mai avut loc un alt atentat (12/20). A fost găsită o bombă pe scările clădirii UAW, cu puțin timp înainte să înceapă o întâlnire programată. S-a suspectat că bomba a fost pusă acolo în speranța că va ajunge acolo președintele Walter Reuther.

Orez, porumb, ouă

Guvernul S.U.A (12/30) a dispus o reducere a culturilor de orez și porumb, pentru a împiedica noi surplusuri. El a mai anunțat un program provizoriu de reducere a numărului de ouă produse de găini, pentru a susține prețul la producători. Găinile trebuie încurajate să facă mai puține ouă!

Sezon festiv

Deși sezonul festiv din 1949 a fost numit cel mai frumos din 1938, zonele războiului rece au adus un aer neplăcut asupra festivităților. În Statele Unite accidentele din timpul sărbătorilor fac o mulțime de victime. Un foc ce a pornit de la un brad de Crăciun a distrus o mare parte din orașul Hyndman, Pa.

Dedicarea iubirii, de Truman

Cu ocazia unui discurs în Ajunul Crăciunului, președintele Truman i-a invitat pe americani să se dedice din nou iubirii aproapelui. El a ignorat o petiție ce-i cerea să ierte pe cei cu obiecții de conștiință față de război. Petiția a fost semnată de pedagogi, autori și oameni de știință remarcabili.

Întoarceți-vă la Roma!

Invitația Papei (12/23) pentru protestanți și ortodocși să se alătore, din nou, Bisericii Romano Catolice n-a produs multă agitație. Protestanții și-au amintit de

Inchiziție și de milioanele de oameni uciși, prin ordinele papei, în secolele trecute. Ei n-au avut dorința să se întoarcă la ceva de genul acela. De asemenea, concepția despre „materialism” a Vaticanului a fost mult pusă la îndoială de accentul pus în „anul sfânt” pe clădiri, picturi, comori, haine, procesiuni și ceremonii. *New York Times* a publicat un articol ce arăta că „anul afânt” are un iz politic.

Ceremonie simplă

„Anul sfânt” inaugurat de Papa Pius al XII-lea, în decembrie trecut, trebuia să fie unul cu ceremonii complicate și sofisticate. Dar ziarele au publicat pe 26 decembrie despre „ceremonia simplă”, când Papa a mers la un altar din Vatican și a repetat simple rugăciuni scrise de el, prin care și-a iertat pur și simplu toate păcatele făcute până atunci. Oamenii obișnuiți i s-au alăturat.

Zeificarea lui Stalin

Cea de-a 70-a aniversare a lui Stalin a adus mari ceremonii în Rusia, împreună cu portrete imense ale premierului, puse peste tot, și cu laudarea lui lingușitoare, proclamată în multe discursuri și articole. Dacă se vrea o zeitate, de ce să nu primească principalul om al comunismului o laudă excesivă? După părerea propagandiștilor comuniști nu există nimeni mai mare decât Stalin, în cer sau pe pământ. Pentru ei, Stalin este practic dumnezeu și el pare să primească lauda lor, clar exagerată, cu mulțumire.

Noua teorie a lui Einstein

Profesorul Albert Einstein, a cărui minte agilă a dedus teoria relativității, ce a dus la descoperirea bombei atomice, a mai venit cu o nouă teorie. Aceasta, spune el, explică „universul” din punctul de vedere al gravitației. Noua teorie mai trebuie încă testată și e necesară multă muncă pentru a pune în aplicare testele. Se

pare că relativ puțini oameni de știință vor îmbrățișa complet teoria.

„Ploaie în Soare”

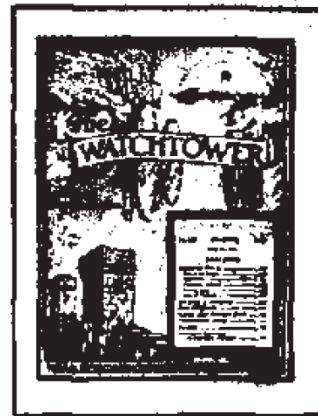
Oamenii de știință ce au participat la întâlnirea

anuală a Asociației Americane pentru Promovarea Științei, anul trecut în decembrie, au observat pete. Petele erau pe soare, se aflau acolo de mult timp, dar oamenii de știință au o nouă teorie în legătură cu acestea. Ei au spus că acestea

indică furtuni solare, nu de apă, ci de gaze incandescente, așa de fierbinți încât se evaporă și fierul. Furtunile acoperă un bilion de mile pătrate.

Toți oamenii au nevoie de un **PRIETEN DE NĂDEJDE**

Prietenii adevărați sunt puțini în această lume a răutății și a duplicității. Este fericit, într-adevăr, omul care este destul de norocos să găsească unul. Căutați un prieten? Atunci citiți

Turnul de veghere, publicat începând cu anul 1879, este demn de încredere. În data de 1 și 15 a fiecărei luni apare un număr cu regularitate.

Turnul de veghere nu pretinde că este perfect sau inspirat, ci urmează cu loialitate, în lumina cunoștinței scripturale avansate. Articolele lui sunt rezultatul unei cercetări minuțioase a Biblie.

Turnul de veghere, asemenea unui prieten adevărat, își îndrumă cititorii pe cărarea vieții, așa cum este descoperită de Biblie, și avertizează împotriva curselor și capcanelor pe care un creștin trebuie să le evite, pentru a nu-și face rău.

Turnul de veghere nu este influențat de opinia publică. El stă strâns legat de adevăr, în ciuda presiunii și a insinuării.

Turnul de veghere descoperă dușmanii și minciuna și caută constant bunăstarea oamenilor sinceri. Nu asta face un prieten credincios?

Trimit 1\$ pentru un abonament, pe un an, la Turnul de veghere. Înțeleg că dacă această sumă este trimisă până la 1 mai, 1950, voi primi gratuit opt broșuri scripturale.

Nume..... Oraș.....

Stradă..... Stat.....